XXVIII. ÉVFOLYAM, 34. SZÁM. Ára: 1,80 Ft 1972. AUGUSZTUS 24.

Endrődi István rajza

— Miért hoztak a magyarok egy civilt is?
— Hogy legyen, aki összeszámolja az aranyérmeiket...

KEDVES LUDAS!

TEJ ÉS VÍZ

Két éve már, vagy három talán, mindenesetre az idősebbek még emlékezhetnek rá, hogy a cukrászdák, eszpresszók pultján megjelentek az icinke-picinke csészék, tejjel megtöltve. A vendég, ha úgy tartotta kedve, tejjel ízesíthette a feketéjét. Ez a mesebeli állapot csak hónapokig tartott. Lassanként majdnem mindenütt eltűnnek a pultról a tejes bögrécskék. Van, ahol véglegesen bevándoroltak a raktárba, s csak leltározáskor kerülnek elő. Máshol csak időszakos az eltűnés, alkalomszerűen elő-előbukkan néhány napra a tej. (Ilyenkor, gyanítom, ellenőrnek álcázott varázslók járnnak arra.)

Csak tudnám, mi lehet az oka annak, hogy elapadt a tej a cukrászdák pultjáról? Hiszen annak a néhány liternek az ára igazán nem döntheti anyagi romlásba a vendéglátót. Vagy túl sok vele a strapa, s annyit már a kedves vendég nem ér meg?

A minap viszont csodát láttam kedvenc eszpresszómban. Tetszenek tudni, mi volt a pultra rakva? Nem találták el, nem tej volt. Víz volt. Hideg víz, pohárban, tálcán.

Mivel sem azelőtt, sem azóta ott hasonlót nem láttam, nem tudnám okát adni e ritka természeti tüneménynek. Vajon hogyan került a víz az asztalra? Fogalmam sincs. Csak a szokatlanul, elviselhetetlenül nagy meleg ragadhatta a személyzetet ilyen példa nélkül való, meggondolatlan cselekedetre, hogy hűs csapvízzel is kínálja vendégeit.

Felködlenek előttem gyermekkorom cukrászdái, ahol az ilyesmi természetes jelenség volt, ki nem fogyhatott a friss víz a pultról. Ez már a múlté, a vendéglátó cégeknek mostanság nemcsak tejre, de még hideg vízre se futja.

Miért nem lehet megőrizni, felújítani ezt a régi szokást? Mi nincs hozzá? Tálca? Pohár? Esetleg a vizünk kevés?

Vagy valami egészen más hiányzik?

(r. b.)

KIT „ZAKLASSUNK"?

Ez év februárjában kaptunk új lakást a Füredi úti lakótelepen. Márciusban, amikor elkezdődtek a tavaszi esőzések, az ablak fölött, a rossz szigetelés miatt, beázott a plafon. Rögtön szóltunk a gondnoknőnek, aki felvilágosított, hogy nem vagyunk egyedül, több lakó tett hasonló panaszt. Türelemre intett, és biztatott, hogy majd jönnek a szerelők. Eltelt egy félév, de a szerelők még nem jöttek. Azóta helyzetünk egyre rosszabb, a tapéta és a parkett is kezd tönkremenni. Mikor a gondnoknőnél reklamáltunk, egy telefonszámot kaptunk, hogy azt hívjuk fel, az az illetékes. De nem az volt. Kaptunk még egy telefonszámot, ott sok „humoros" tanácsot adtak (például: szigeteljük be magunknak), de azt már nem tudták megmondani, hogy kihez tartozik voltaképp a panaszunk. Egyben kértek: figyelmeztessem lakótársaimat, hogy ne zaklassák őket a telefonálgatással.

Jó, jó, de akkor kit „zaklathatunk" végül is?

Herneczky Kálmánné
Bp. XIV., Füredi úti lakótelep K/II/4.

SZŰRŐCSAP

Lassan két éve már, hogy nem tudjuk beszerezni a sörcsapoláshoz elengedhetetlenül szükséges szűrőcsapot. Az árusításával foglalkozó vállalatok (VOSZK, MÜÁRT, szakszati szaküzlet) még időpontot sem tudnak mondani, hogy mikorra várható. Úgy tűnik, most a csap gyártásának megszüntetésével kívánnak a gyártó vállalatok harcolni az alkoholizmus ellen.

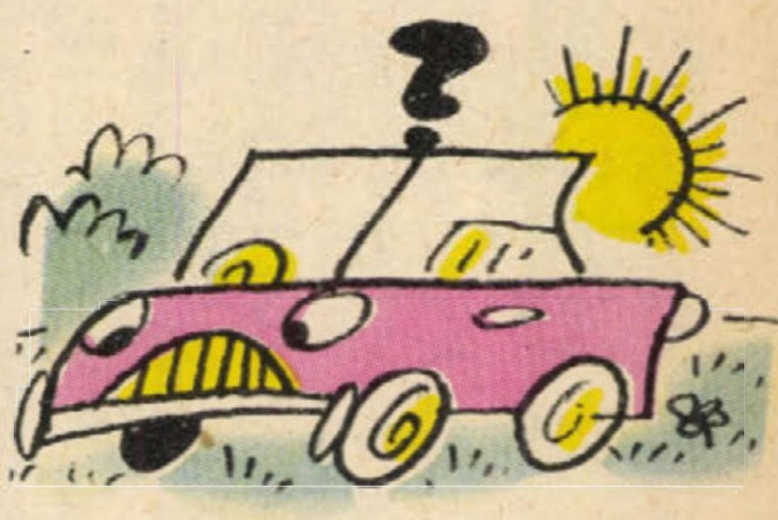
Kálmán Lajos
Heves és vidéke ÁFÉSZ

PARKÍROZÁS — LUXUS-FELÁRRAL

A minap kedves, szívderítő levelet kézbesített a postás. Egy határozat volt a borítékban, amely szerint a Budapest, IX. ker. Tanács VB igazgatási osztály illetékese „parkrongálás szabálysértése miatt 300 (háromszáz) Ft-ra" bírságol.

Elcsodálkoztam, mert kifejezetten növényszerető és parktisztelő polgár vagyok, és az is előfordult már velem, hogy más parkrongálókat megkíséreltem — több-kevesebb sikerrel — lebeszélni ilyen jellegű tevékenységükről, hiszen véletlenül kertész diploma lapul valamelyik fiókomban, s néhány park felépítését is vezettem már. Azt gondoltam tehát, hogy tévedés az egész, és elkezdtem olvasni az indokolást: „A Fővárosi Kertészeti Vállalat feljelentése alapján megállapítottam, hogy 1972. május 24-én a Városliget pázsitterületén parkírozott gépkocsijával. Ezzel a Városliget parkosított területének növényzetét rongálta." Amikor idáig értem, derengeni kezdett valami, ugyanis rendszeresen évente egyszer parkírozok a Városligetben — a BNV idején —, amikor megnézem a vásárt. Május 24-én — több száz személygépkocsi társaságában — valóban a Városliget „pázsitterületének" egy elhanyagolt darabkáján parkíroztam, de korántsem saját elhatározásomból, hanem egy közlekedési rendőr útmutatása alapján (amelyet feltétlenül kötelezőnek tartok közlekedési ügyekben), s a gépkocsikat őrző, karszalagos hivatalos személy irányításával (amelyet ugyancsak betartandónak ítélek parkírozási ügyekben) álltam be a hosszú

kocsisorba, egy éppen megüresedő helyre. Lehetségesnek tartom, hogy a FŐKERT nem egyezett bele a vásárváros körüli ideiglenes autóparkoló ilyen jellegű kialakításába, de akkor miért engem jelent fel, aki megfizettem az 5 forintra felemelt parkolási díjat, s az ott tudomásomra hozott — nyilván ideiglenes — közlekedési és parkírozási rendnek mindenben megfelelően viselkedtem öreg Trabantommal?

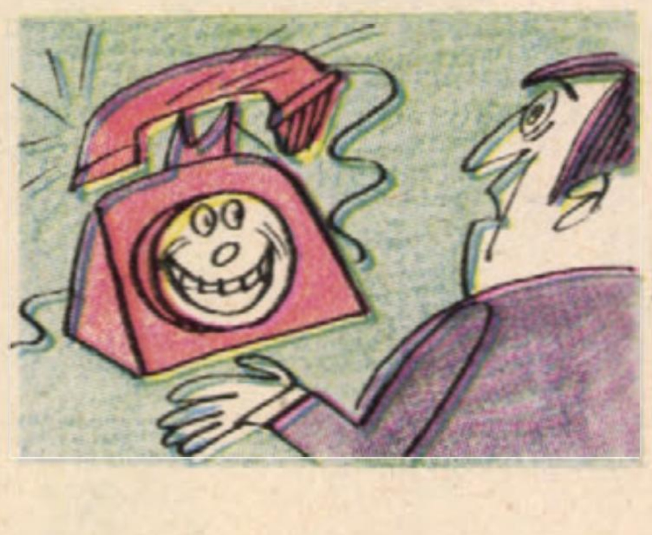
Gévay János

TÉVES KAPCSOLÁS

A telefonunk — amióta felszerelték és ez 1971 júliusában történt — a bosszúságok forrása. A téves kapcsolások miatt egyetlen nyugodt percünk sincs. Kora reggeltől késő éjszakáig szól a telefon, de nem bennünket keresnek. A kapcsolás téves.

A telefonkészülék nem bűnös — állítják a szerelők, akik állandó vendégeink. A lágymányosi telefonközpontban van a hiba, és azon nem lehet segíteni — közlik „megnyugtatóan".

Az elmúlt év során nagyon sokszor volt szerencsénk értekezni a lágymányosi hibabejelentővel, csak annyit értünk el, hogy ismét megjelentek nálunk a szerelők és együtt számláltuk a hibás hívásokat. Sok esetben előfordult, hogy fél óra leforgása alatt 10—12 alkalommal volt téves a hívás.

Legutoljára egy jóakaratú szerelő azt javasolta: forduljunk a lágymányosi panaszirodához. Megfogadtuk a tanácsát és panaszt tettünk. Ekkor felvettek bennünket a listára, de tudtunkra adták: csak levélben mondhatjuk el a panaszunkat. Ez megtörtént. Májusban. Amikoris ígéretet tettek: egy hónapon belül kijavítják a hibát. Ez a mai napig sem történt meg és most már teljesen tanácstalanok vagyunk.

A telefont már régen nem merjük bekapcsolni, mert akkor vége a nyugalmunknak és — mi tagadás — már unjuk a szemrehányásokat. A telefonálók ugyanis reánk dühösek, ha — a központ tévedése folytán — mi vesszük fel a telefont.

Dr. Tóth Tamás
Bp. XI., Kelenhegyi út 35.

IGÉRIK A MOZIT

Pécsett az Új-Mecsekalja városrész lakóinak régóta ígérnek egy mozit. A helyét már rég kijelölték az új filmszínháznak, csak még arról nincs hír, hogy vajon mikorra tervezik az építkezés elkezdését?

Hunyadvári Béla, Pécs

MOTOR-ALKATRÉSZ

A Magyarországon gyártott motorkerékpároknak az a nagy előnyük, hogy pótalkatrészt korlátlan mennyiségben lehet kapni hozzájuk — legalább is a reklámplakátok szerint. Alig ezer kilométert futott, P—20 típusú motoromban a főtengelyt máris cserélni kellene, és a dugattyú is elrepedt. Ez már magában is nagy bosszúság, tetézi ezt az is, hogy noha hazai gyártmányú motorról van szó, pótalkatrészt mégsem tudok kapni hozzá. Reklámból elég lenne kevesebb is, pótalkatrészből viszont több kellene!

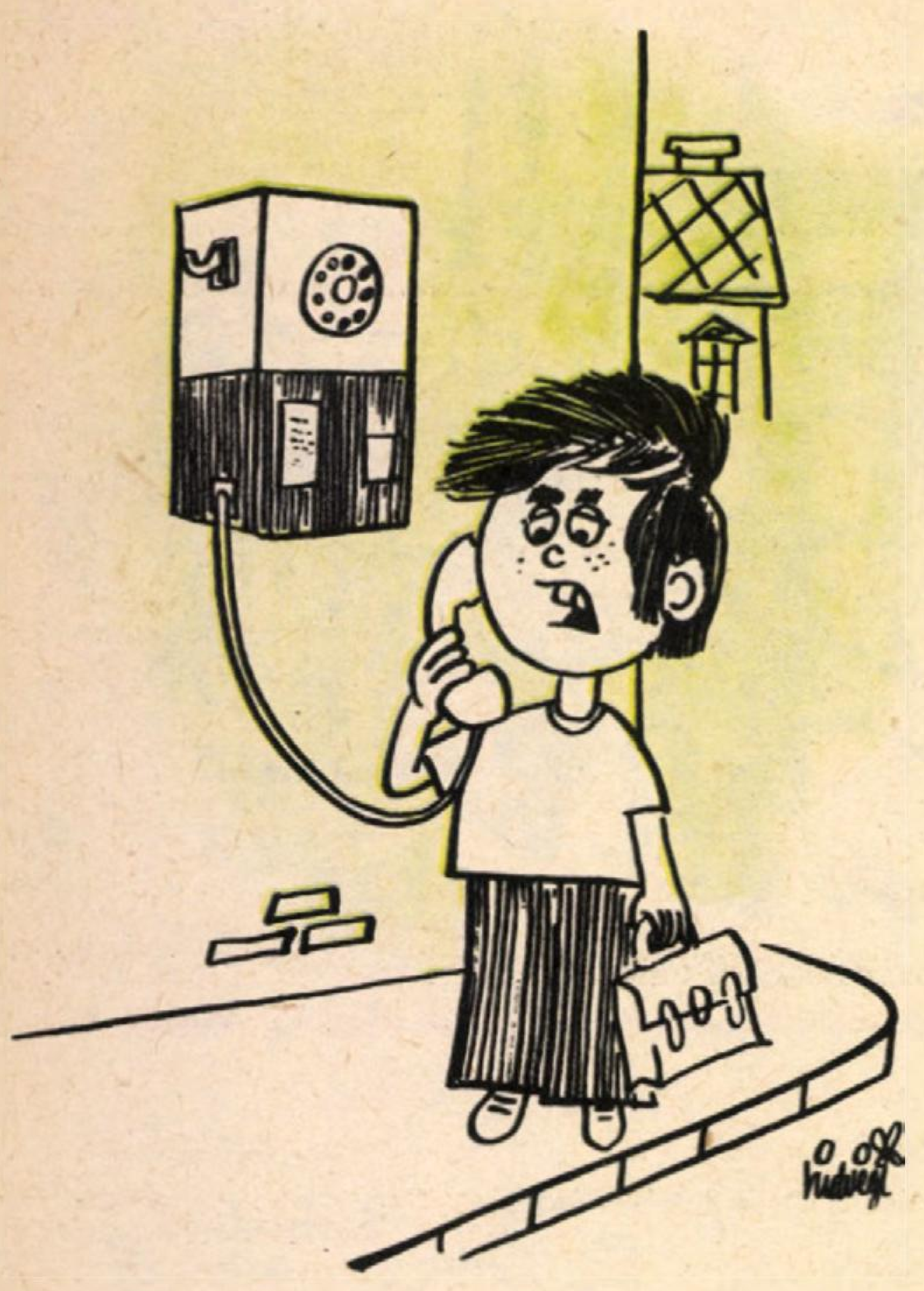
Monok János
Széphalom

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Kátyús úton végestelen végig ..." címmel megjelent közleményükre válaszolva, tájékoztatom a szerkesztőséget, hogy a Tolcsva—Újhuta közötti útszakasz kijavításához az anyag biztosítva van. A javítási munkákat szeptember első napjaiban megkezdjük, s még abban a hónapban be is fejezzük.

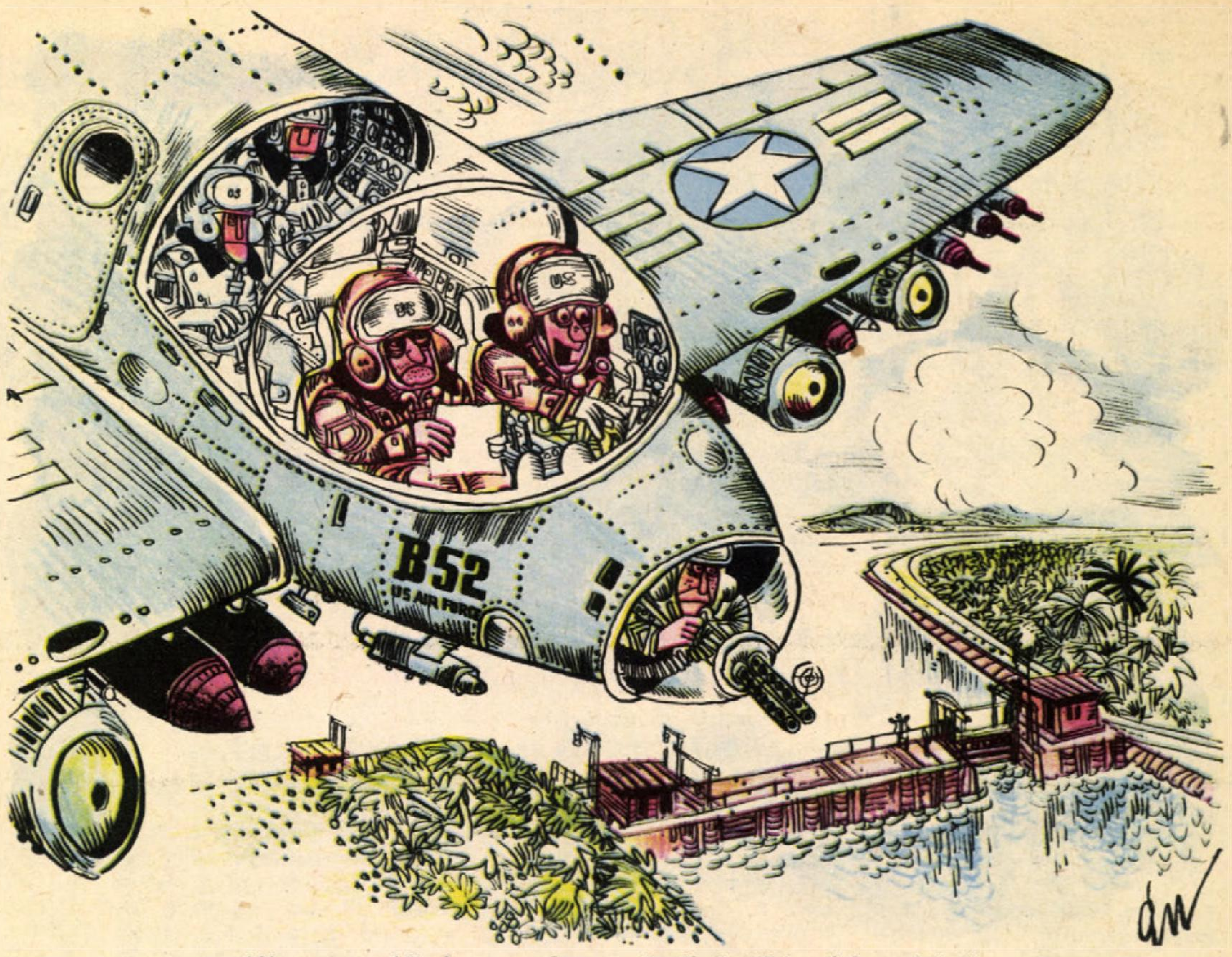
Varga József
igazgató
KPM. Közúti Igazgatóság, Miskolc

BIZTOS, AMI BIZTOS

– Halló, minisztérium? Biztos, hogy szeptember elsején elkezdik a tanítást? . . .

PARANCS AZ PARANCS

– Végre megtaláltuk azt a gátat, amit véletlenül bombáznunk kell . . .

RÉSZLETES TÉVÉMŰSOR-AJÁNLAT, KORHATÁR MEGJELÖLÉSSEL

20 óra: Viharos szerelem. Angol—afgán—patagon film.

20 óra 5 perc: A főhősnő, a szép Rosamunda fürdik. *(Gyerekek is nézhetik, mert csak szappanhabot lehet látni.)*

20 óra 7 perc: Rosamunda kimászik a kádból. *(Csak tizennyolc éven felülieknek!)*

20 óra 12 perc: John, a lány vőlegénye belép a fürdőszobába. *(Korhatár nélkül.)*

20 óra 13 perc: Elcsúszik és beveri a fejét. Ekkor néhány durva mondat hagyja el az ajkát. *(Csak tizenhat éven felülieknek!)*

20 óra 17 perc: John megfürdik. *(Tizennyolc éven felülieknek!)*

20 óra 20 perc: Rosamunda vőlegénye bevonul katonának. Az utolsó éjszakát együtt töltik. *(Csak tizennyolc éven felülieknek!)*

20 óra 30 perc: Szuronyroham. Közelharc. *(Korhatár nélkül.)*

20 óra 35 perc: Lovasroham. A száguldó lovak beletapossák Johnt a sárba. *(Korhatár nélkül.)*

20 óra 37 perc: Az egyik ló csődör. *(Csak tizenhat éven felülieknek!)*

20 óra 40 perc: Bombázás. Égő házak. *(Korhatár nélkül.)*

20 óra 42 perc: Félmeztelen anya rohan ki a házból. *(Tizenhat éven felülieknek!)*

20 óra 50 perc: Katonák beszélgetnek. *(Tizennyolc éven felülieknek!)*

20 óra 57 perc: Rosamunda megcsalja a vőlegényét. *(Szigorúan csak tizennyolc éven felülieknek!)*

20 óra 59 perc: A szerelmespárra zuhan a ház. *(Korhatár nélkül.)*

21 óra 1 perc: A romok alól kilátszik a lány gyönyörű combja. *(Tizennégy éven aluliaknak nem ajánljuk!)*

21 óra 5 perc: A mentőosztag rátalál Rosamundára. *(Korhatár nélkül.)*

21 óra 7 perc: Az egyik katona a fal felé fordulva szükségét végzi. *(Csak tizenhat éven felülieknek!)*

21 óra 10 perc: Rosamunda meggyógyul és hálából odaadja magát az orvosnak. *(Csak tizennyolc éven felülieknek!)*

21 óra 12 perc: Ledobják az atombombát. *(Korhatár nélkül.)*

21 óra 13 perc: A Föld felrobban. *(Korhatár nélkül.)*

21 óra 17 perc: Rosamunda árnyék lesz a falon. *(Korhatár nélkül.)*

21 óra 20 perc: Az orvosból nem marad más, csak egy kis kupac hamu. *(Korhatár nélkül.)*

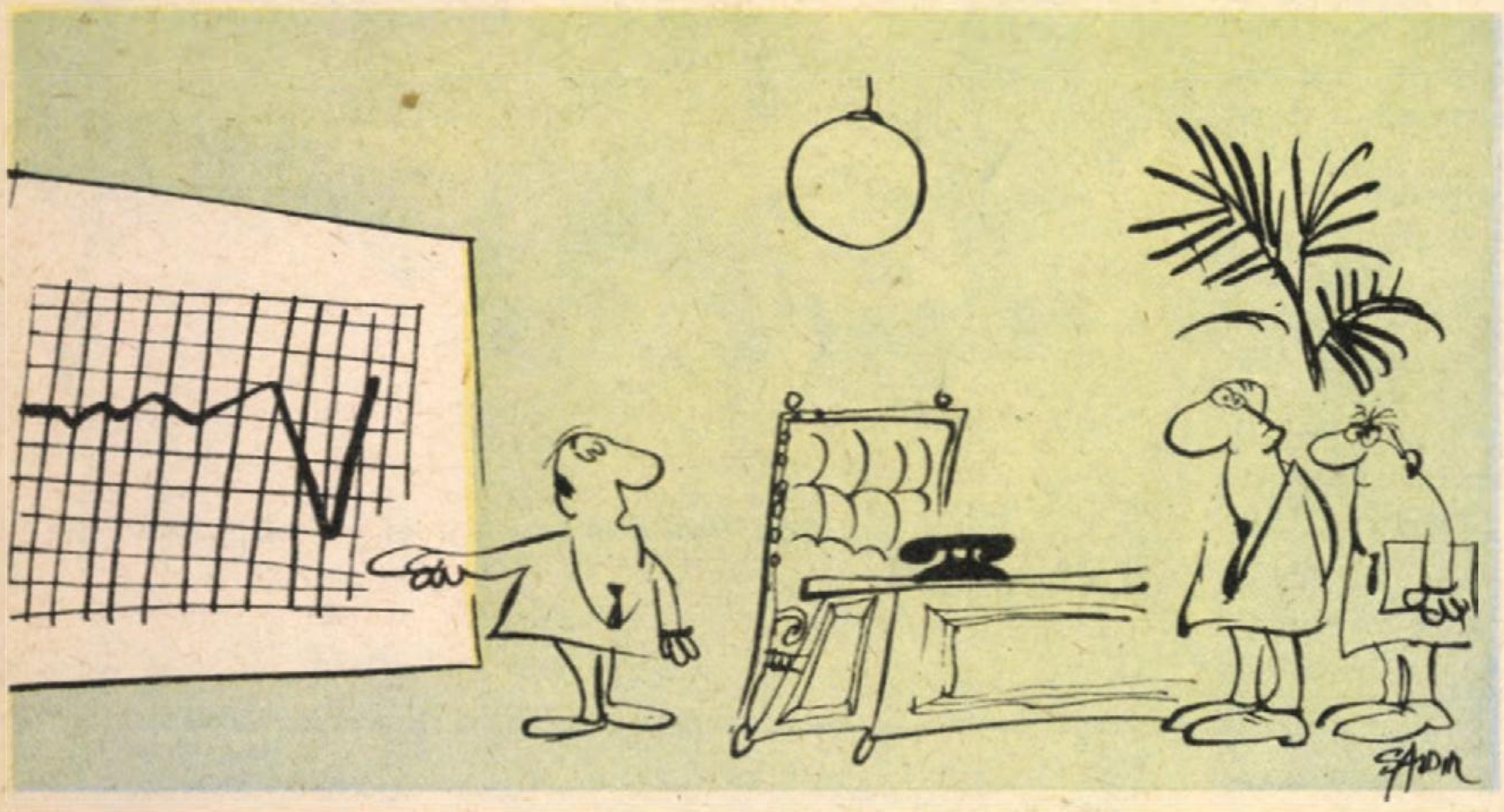
21 óra 30 perc: Egy távoli bolygón majmok figyelik a világ pusztulását. *(Korhatár nélkül.)*

21 óra 31 perc: Az egyik majomról kiderül, hogy hím. *(Tizennégy éven felülieknek.)*

21 óra 35 perc: A hím majom azt mondja a nősténynek: „Na, anyukám, most mindent kezdhetünk elölről!" *(Szigorúan csak tizennyolc éven felülieknek!)*

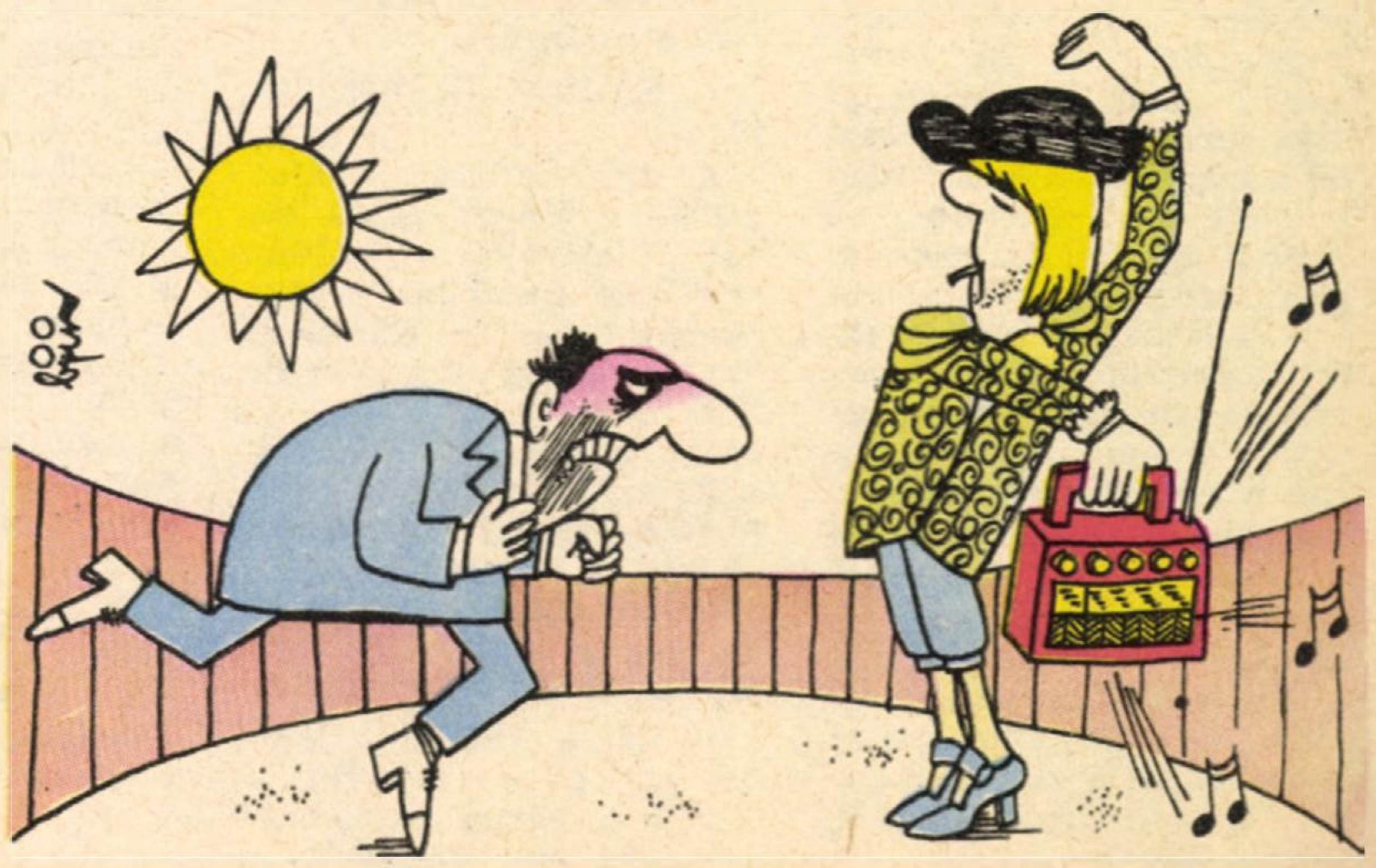
Mikes György

NÉLKÜLÖZHETETLEN EMBER

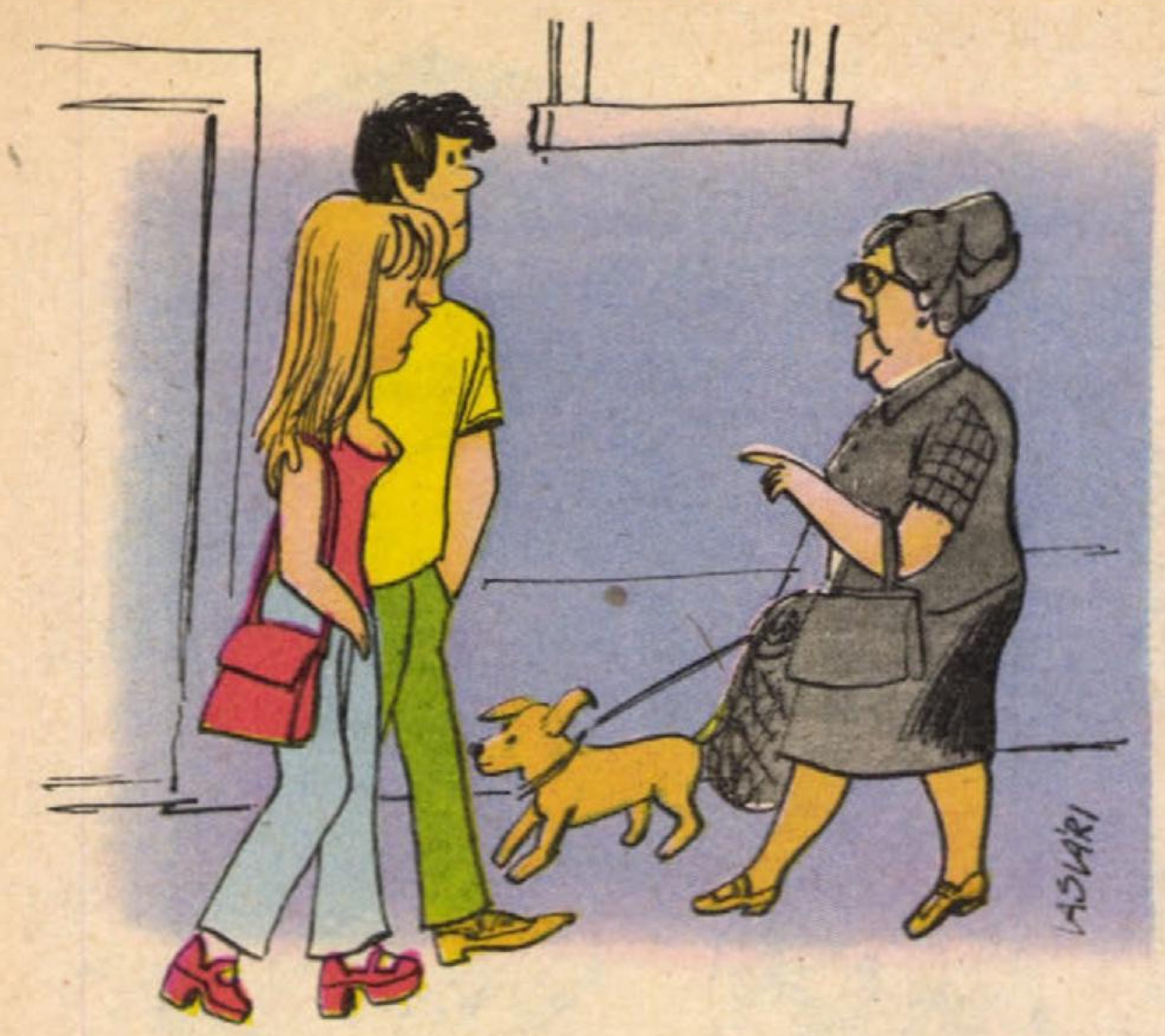

– Ennél a pontnál szabadságon voltam . . .

ARÉNA

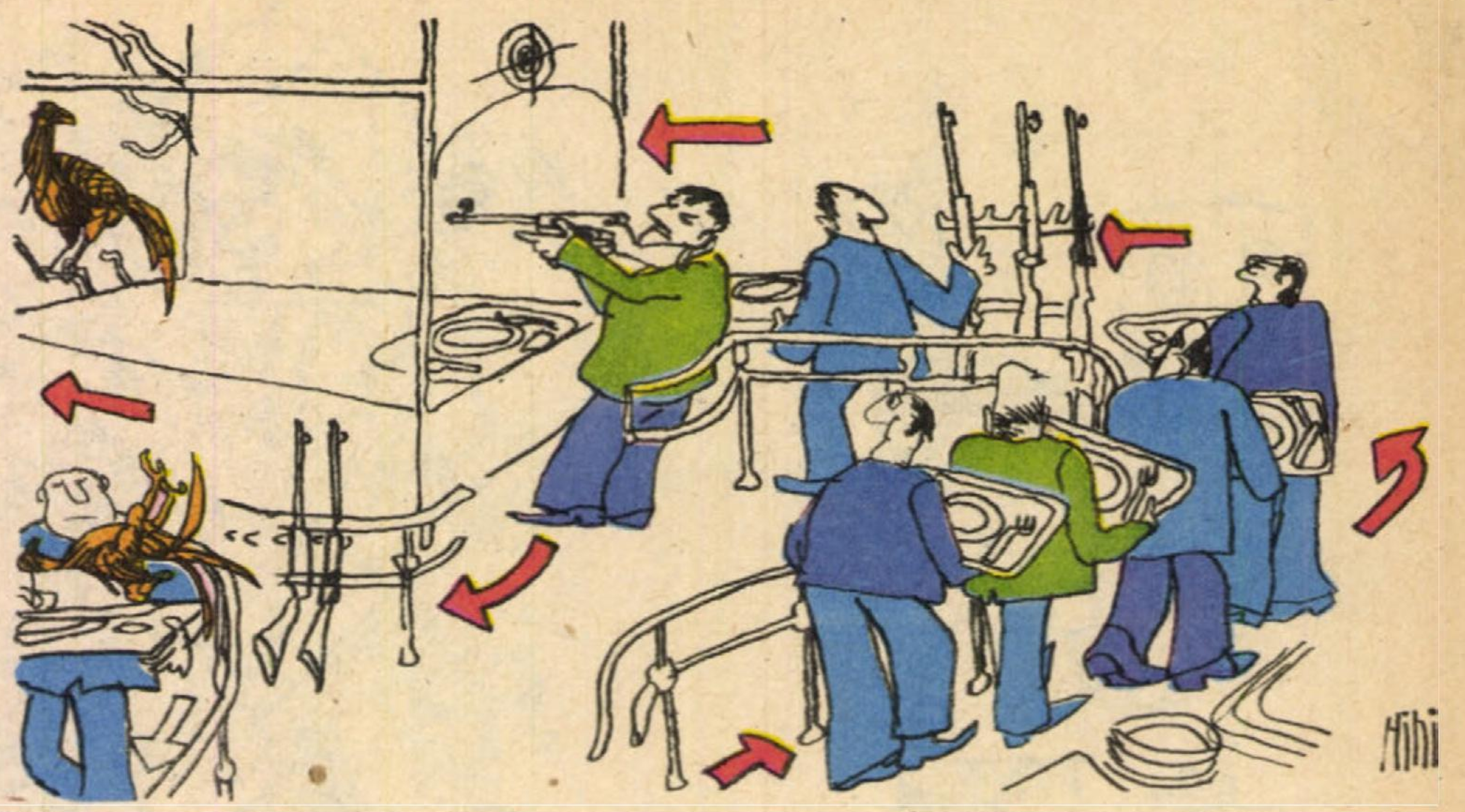

TAPINTAT

– Új fiúd van, Sárika?...

TÖKÉLETES ÖNKISZOLGÁLÓ

KIÉHEZVE AZ UDVARIAS HANGRA...

Lehet, hogy megrónak érte, de nekem a múlt heti újságokból a következő mondat tetszett leginkább: *„A közönség valósággal ki van éhezve az udvarias hangra."* Mit tetszenek gondolni, ki nyilatkozta ezt a tömör és minden betűjében igaz mondatot? A vendéglátóipar egyik fiatal vezetője. Ha jól meggondolom, beillik a vendéglátóipar önkritikájának is. Kár, hogy a riporter egyidejűleg nem kérdezte meg a szolgáltató iparnak és a kereskedelemnek egy-egy vezetőjét is.

A közönség nyilván azért van kiéhezve az udvarias hangra, mert a kelleténél kevesebb jut neki belőle. És az udvarias kiszolgálásból is! Néhány példát mondok erre, az életből merítve. (A sértődések elkerülése végett: nem az általánosítás igényével.)

Egy barátom a feleségével (nem vezetnek háztartást) hónapokig körbejárta, illetve körbeette Pest és Buda számos vendéglőjét, éttermét, kicsit és nagyot, míg végre kikötött az egyik vendéglátóipari egységben. Ez ugyanis olyan étterem volt, ahol kulturált kiszolgálás mellett fogyaszthatták el szombati és vasárnapi ebédjüket. Hangsúlyozom, hosszú hónapokig nem leltek ilyenre. Ebben, az úgynevezett pozitív étteremben, nem mondták a pincérek a vendégnek, hogy „Nem az én asztalom!", mert összedolgoznak: az a felszolgáló veszi fel a megrendelést és hozza az ételt, aki éppen ráér és esetleg egy másik rakodik le az asztalról, mert abban a pillanatban neki van erre leginkább ideje. (Természetesen emellett mindegyik felszolgálónak megvan a területi beosztása.)

A lényeg ebben az, hogy az udvarias hangra és ételre kiéhezett vendéget nem váratják feleslegesen. Ezt az apróságot én csak szerény példaként emeltem ki a vendéglátóipar kiszolgálási problémáinak vaskos halmazatából.

De, hogy a szolgáltatások köréből is említsek példát, egy párbeszédet idézek. A budai gyorstisztító szalonban jegyeztem fel.

— Ha tetszik emlékezni, tíz perccel ezelőtt vittem el ezt a férfinadrágot — kezdte a panaszos ügyfél.

— Hogyne emlékeznék — felelte a pult mögül a barna, magas kartársnő.

— Tessék nézni, benne maradt a pecsét! — mutatja a nadrágot a panaszos.

— Hát, ha benne maradt, benne maradt. Azért maradt benne, mert nem jött ki. Őszibarack-pecsétet nem lehet kivenni!

— Reggel, amikor beadtam gyorstisztításra és huszonhat forintot fizettem érte, megmondtam az őszibarackot...

— Az őszibarackot nem mondta, az pedig nem jön ki.

— Akkor itthagyom önnek a nadrágot.

— Miattam itt hagyhatja.

A vita hallatára, hátulról — a fényes gépek közül — előrejött a pulthoz egy még fiatalabb és alacsonyabb, szőke kartársnő és a nadrág után nyúlt. Szó nélkül ráfektette az egyik gépre és forrasztópákához hasonló műszerfélével néhányszor végig siklott a pecsét tájékán. Mintegy másfél perc múlva átadta a panaszos ügyfélnek. A pecsét eltűnt.

— Látja, kérem, lehet ezt így is — mondta az ügyfél a barna kartársnőnek, aki már könyvelte a következő tételt és a világért sem nézett volna fel a blokkjából. Meg lehet bocsátani neki: ő még bizonyára nem tudja, hogy a közönség valósággal ki van éhezve az udvariasságra.

Azt gyanítom, hogy még sokan nem tudják ezt a kereskedelemben dolgozók közül sem. Személyes tapasztalataim helyett ugyancsak példaként egy olvasónk levelét idézem:

Öt szaküzletben kerestem, de egyikben sem kaptam méretemnek megfelelő, ötvennégyes frottír fürdőköpenyt. „Talán a raktárban lenne", pedzettem mindenütt bátortalanul és szerényen. „A raktárban sincs!", hangzott mindenütt a határozott válasz. Az egyik sportszaküzletben is (a hatodik boltban!) pontosan ugyanígy zajlott le a beszélgetésem az egyik eladóval. Ő sem volt hajlandó a raktárba fáradni. Amint magamra hagyatva, a *pult előtt* álltam, megjelent a *pult mögött*, egy egészen fiatal lány. Kérdésére, hogy mit óhajtok, neki is elmondtam a kívánságomat. „Tessék néhány percet várni" — biztatott és kisvártatva már hozta is a raktárból a méretemnek megfelelő frottír-köpenyt. Kettőt is, hogy válasszam ki azt, amelyik nekem színre jobban tetszik. Gyorsan döntöttem, kifizettem érte 390 forintot és másnap hálából egy doboz macskanyelvet vittem be a kislánynak, mint mondtam, nem a frottírért, hanem a raktárért. Hogy lement oda. A kislány fülig pirult zavarában. Egy középkorú kartársnő jószívvel megjegyezte: „Ági nagyon rendes kislány és szorgalmas, csak egy év óta van nálunk, tanuló, de sajnos el akar menni a pályáról."

Ez lesújtó. Egyetlenegy eladó akadt, aki hajlandó volt megnézni: mi van a raktárban, s az az egy is el akar menni a pályáról.

Földes György

SZÉPÍTKEZÉS

KARRIER

– Sose búsuljon, fiatalember. Én is békából küzdöttem fel magam!...

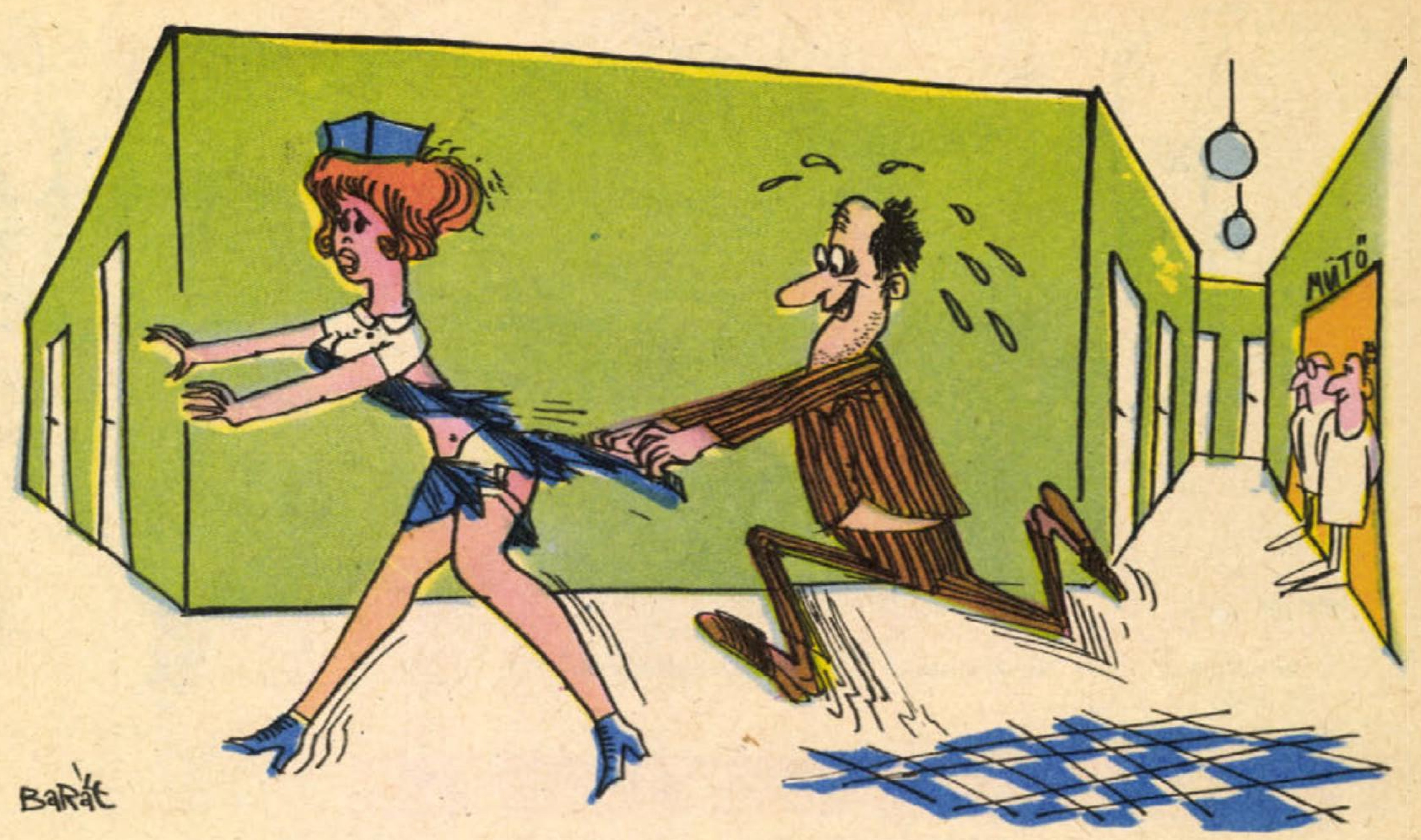
Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

ÉJJELI ÜGYELET

– Megnézzük, hol van a legközelebbi házasságkötő...

KÓRHÁZBAN

– Úgy látszik, túlságosan feljavítottuk a kosztot.

UTI KALAND

Állok a trolibusz ajtajában, fülig elmerülve a gondolatokban. Az ellenőr hangja is, mintha csak a víz alól jönne: kéri ellenőrzésre a jegyeket. Aztán erősebb lesz a hang, felszólítójellegű, kizökkent a gondolataimból. „Fene egye meg az olyan utast, akinek így kell könyörögni" — mondom magamban, miközben lefelé furakszom a troliról.

Alig, hogy földet érek, valaki megfogja a karomat és elémkerül: Fiatal férfi, ellenőr-karszalaggal. Bosszúsan így szól:

— Miért nem mutatja fel a jegyét, ha kérem?

— Ne haragudjon — mondom elszégyellve magamat —, pedig még bosszankodtam is, hogy micsoda utasok vannak.

— Kérem a jegyét! — szól kelletlenül az ellenőr.

— Bérletem van.

— Tessék mutatni!

— Természetesen — felelem. Kotorászni kezdek a zsebeimben és lassan elfog a szorongás.

— Nem találom — nézek fel riadtan. Tudom, most aztán semmi sem mossa le rólam, hogy svindler vagyok, egy forintért szélhámos.

— Kérem a személyi igazolványát! — mondja szárazon az ellenőr és ceruzát, blokkfüzetet vesz elő.

Kotorászom a zsebeimben, most fogok elsüllyedni szégyenemben: azt sem találom! Hát persze, hiszen délelőtt zakóban voltam, minden annak a zsebében maradt! Az ellenőr szemében most már nemhogy svindler vagyok, de arcátlan is.

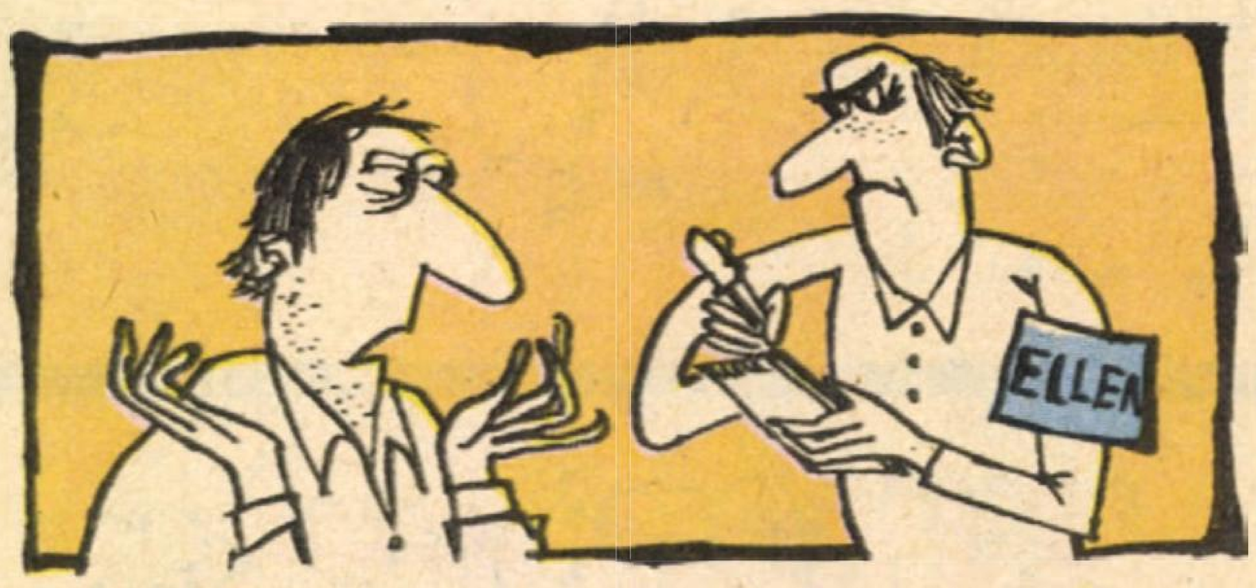
— Csakugyan nincsen nálam — dadogok —, kérem, motozzon meg!

— Nem vagyok felhatalmazva rá — mondja ridegen az ellenőr.

A férfi végigmér, majd fejcsóválva zsebrevágja a blokkfüzetét és így szól:

— Gondolom, van más dolga is annál, minthogy a vállalatunkhoz menjen a bérletével. Nem írom fel.

— De én kérem! — kiáltom haragosan —, tessék engem feljelenteni, hogy tisztázhassam magamat ön előtt! A lelkiismeretem csak így nyugszik meg!

— Írjon fel — tanácsolom lelkesen —, őszintén bemondom az adataimat, megérdemlem a büntetést. Holnap beviszem a központba a bérletemet és felmutatom. Hogy ön is meggyőződhessen arról, hogy nem vezettem félre.

— Miattam ne fájjon a feje — jegyzi meg a fiatal férfi és menne már, de megfogom a zakóját.

— Tessék engem felírni! — mondom könyörögve —. én nem vagyok lógós! Én csak szórakozott voltam! Én a kérdést tisztázni akarom!

— Ne tessék feltartani — mutat az ellenőr a megállóba érkezett trolibuszra —, hadd végezzem a dolgomat.

— Legalább a nevét adja meg! — kiáltom és erősen tartom a kabátujjánál fogva. — A nevét és a címét! Fel fogom keresni a bérletemmel!

Az ellenőr azonban ügyesen kitépte magát a kezemből, s egy ugrással a trolin termett. Amint az ajtó becsukódott mögötte, kárörvendően nyelvet öltött rám és aztán eltűnt!

Hát nem borzasztó, hogy ilyen lelketlen ellenőrrel találkozhat az ember?

(Somogyi)

ESZPRESSZÓBAN

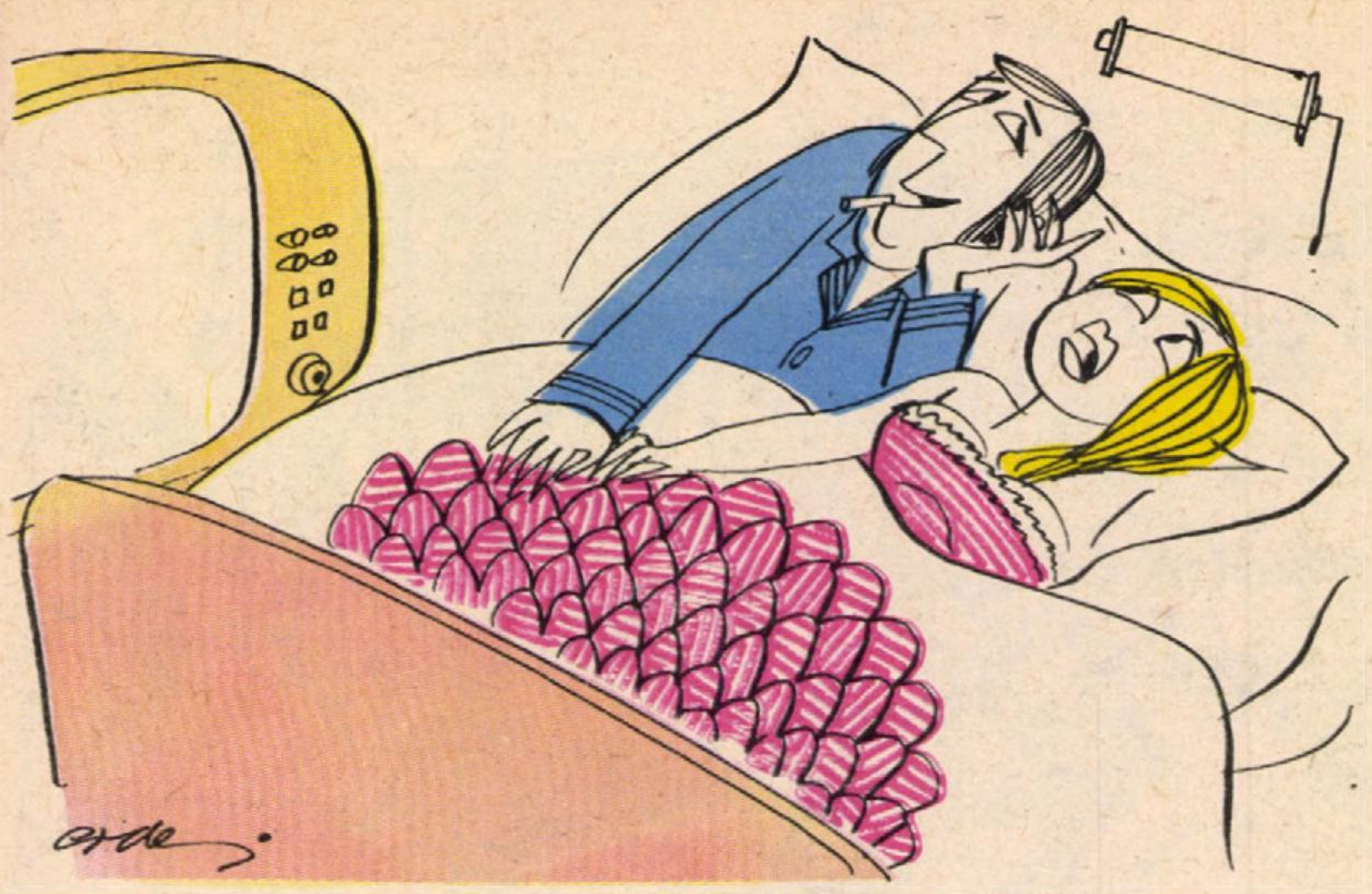
– Nézd, tekintve, hogy mindkettőnk szülei beleegyezésüket adták, semmi értelme, hogy összeházasodjunk...

AGGODALOM

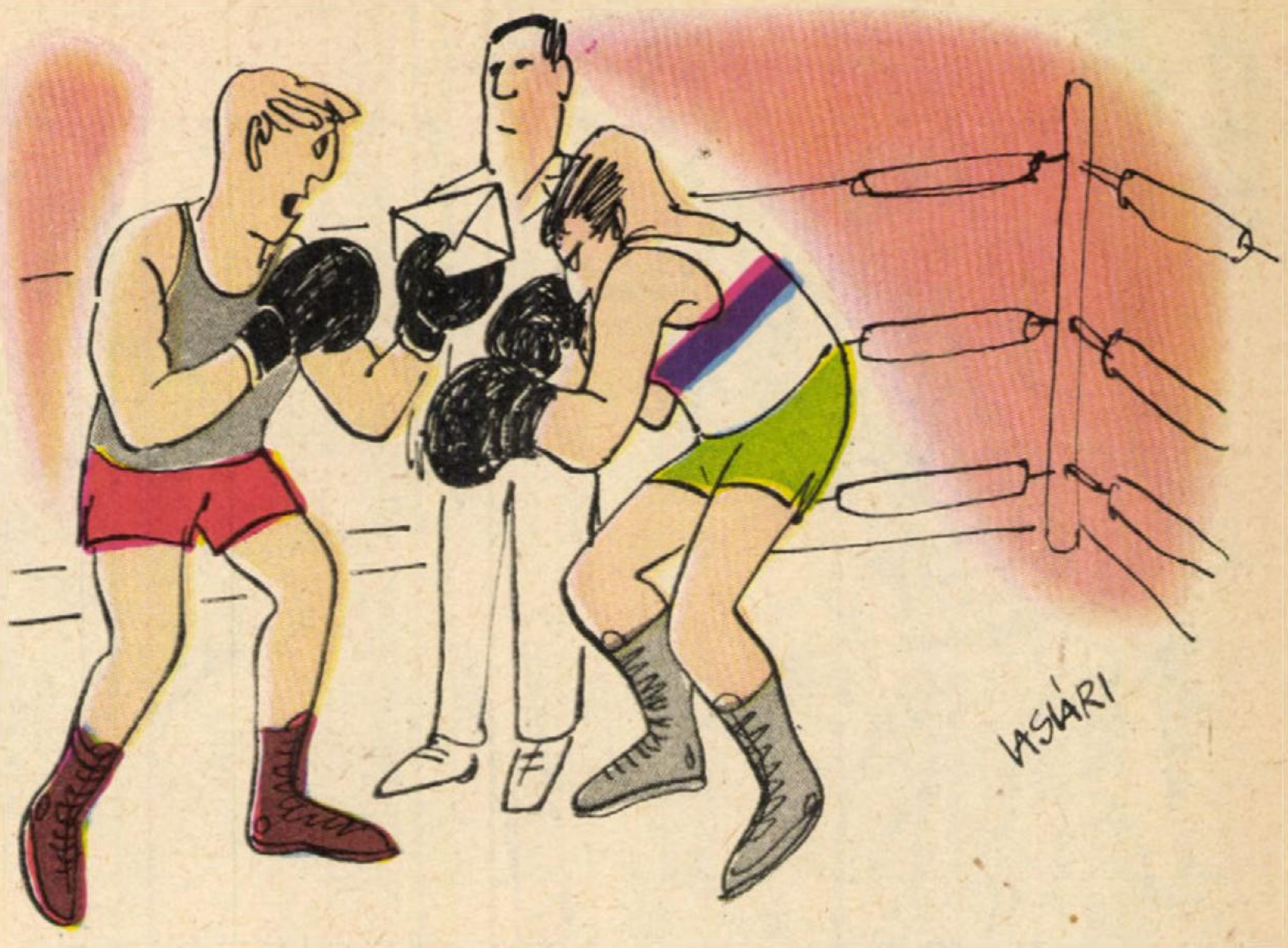
– Tessék mondani, ez a gyönyörű barack mind ilyen csúnya?...

VÁLÓOK

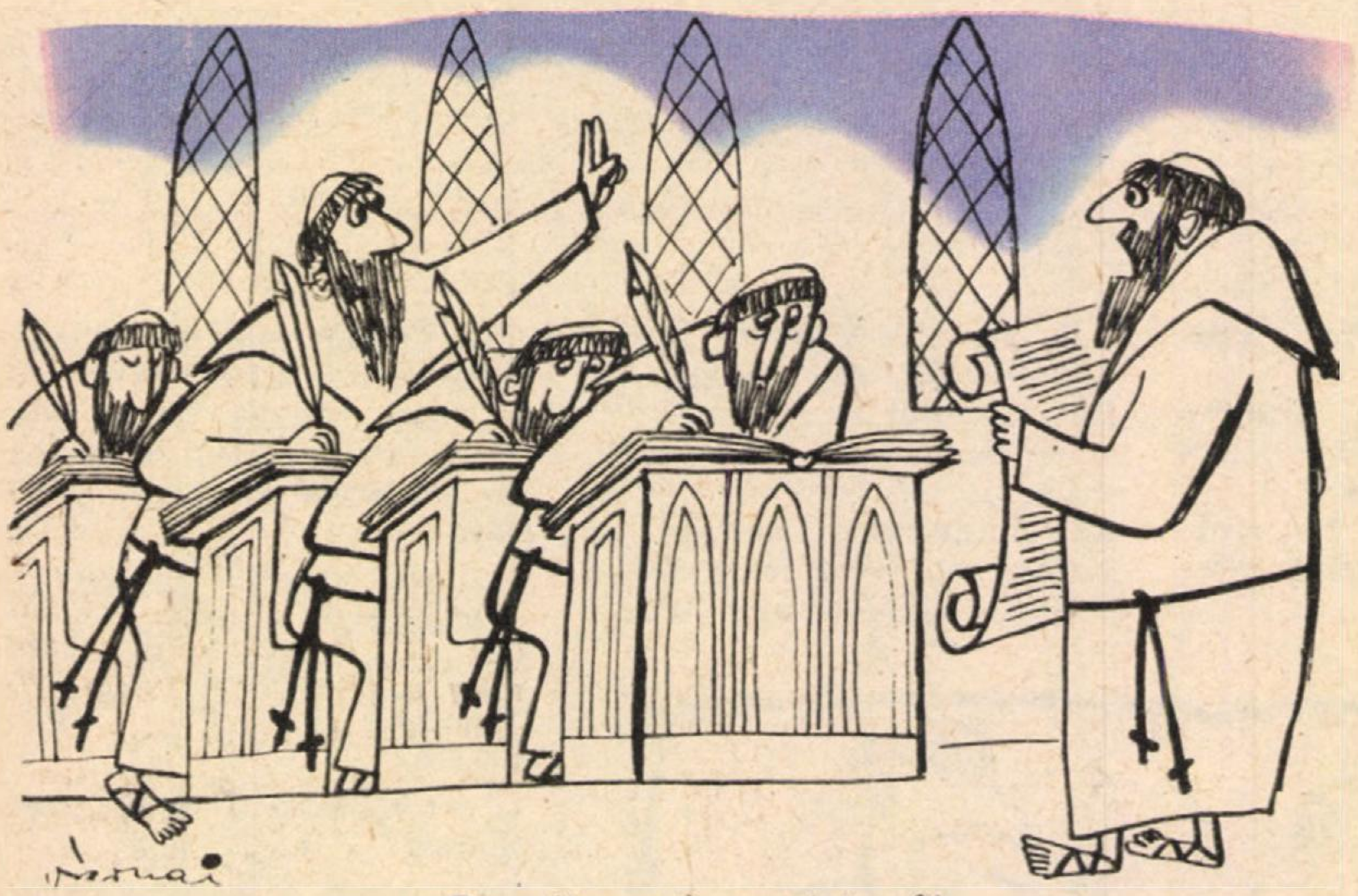
– Nem tudod, hogy Juciék miért hidegültek el egymástól?
– Elromlott a tévéjük.

MINT A SAKK-VILÁGBAJNOKSÁGON...

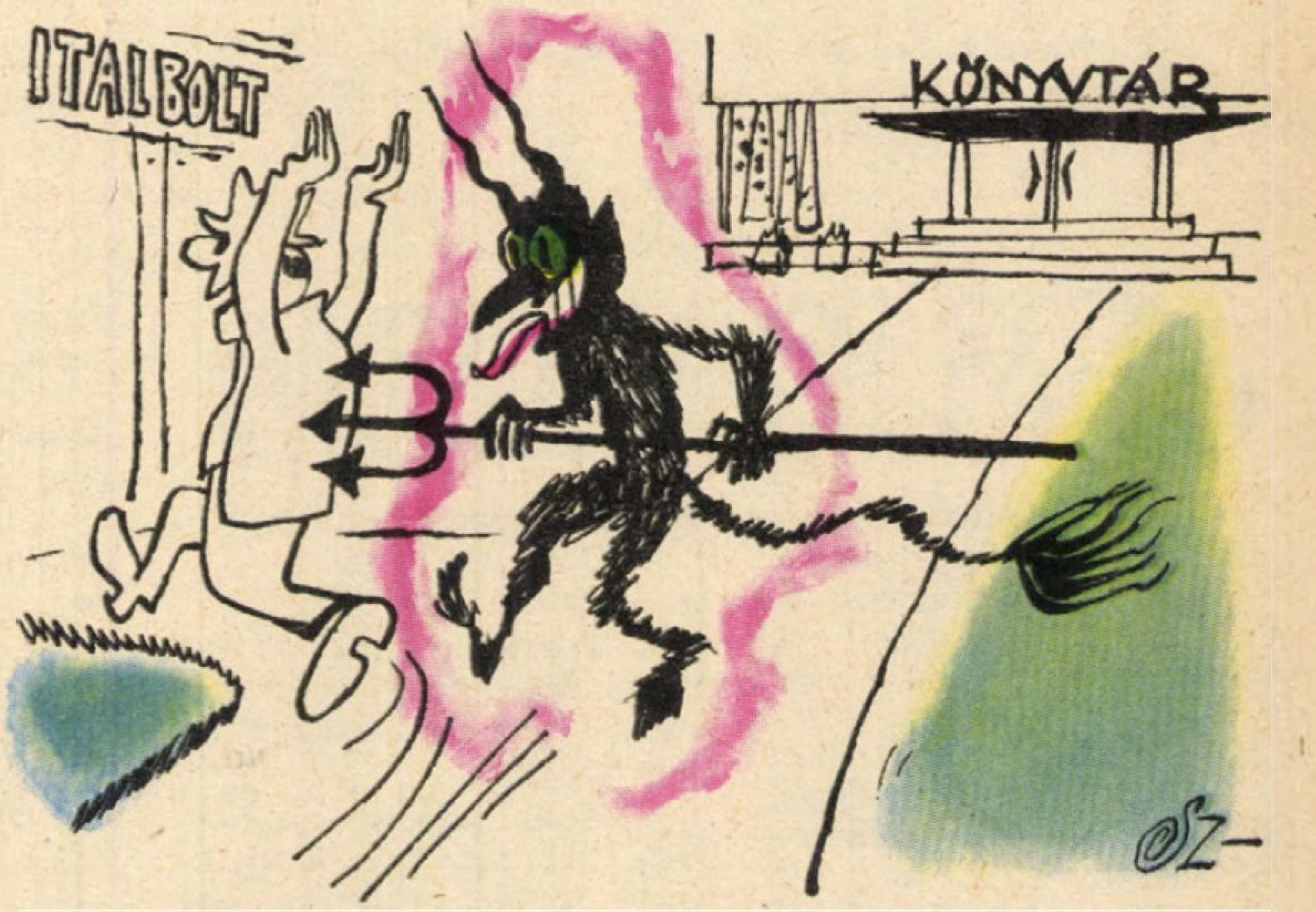
– Borítékolom a következő ütésemet...

KÓDEXMÁSOLÓK

– De páter, már megint...?!

ELTÉRÍTÉS

HUMORÜGYBEN BULLA ELMÁVAL

A szigligeti strand félreeső sarkában ülünk a füvön, és beszélgetünk. Egyszer csak a nem messze játszadozó úttörők közül kiválik néhány gyerek. és nagy vitatkozva közelednek felénk.

— No, vége az inkognitómnak — sóhajtja megadóan Bulla Elma.

— Tegnap este látták önt a televízióban, de majd én megmagyarázom, hogy a mesemondás után rögtön autóba ült, és... Hadd legyen meg az illúziójuk...

— Jó, magára bízom — mosolyog ironikusan.

Nincs időm firtatni a mosolya okát, mert a gyerekek már ott állnak előttünk, sőt szószólójuk, egy nyurga, szeplős, nyolc év körüli legényke illő köszönés után már beszél is:

— Azt tudjuk, Elma néni kérem, hogy a tegnap esti adás konzerv-mese volt, csak azon vitatkozunk, hogy képmagnóról adták-e, vagy filmről?

A továbbiakban inkább bölcsen hallgatok, s irigykedve figyelem, hogy Bulla Elma így, „közvetlen adásban" is, mennyire szót ért a gyerekekkel.

— Azt szeretem a mai gyerekben — mondja később —, hogy bár tisztában vannak azzal, hogy a mesét „fölveszik", és elrakják „konzervbe", mégis tudják élvezni. Talán azért is tisztelem ezeket a *természetes* gyerekeket, mert én csodagyerek voltam. Hatéves koromtól kezdve, pozsonyi „támaszpontomról" elindulva keresztül táncoltam Csehszlovákián, Ausztrián, sőt Berlinben is fölléptem. Szerencsémre, Bécsben, egy matinén ott ült a nézők között Reinhardt. Az előadás után felkereste édesanyámat. „Az ön kislányának színésznőnek kell lennie!" — közölte. Ekkor tizenhárom éves voltam.

— Reinhardtnak jó szeme volt.

— Igen, látta, hogy milyen rosszul táncolok. Gondolta, legyek inkább színésznő, ott *elmegy*.

— Azért mégis vette valami hasznát a tánctudásának. Vagy — nem?

— Ó, hogyne! Nagyon sikkesen tudok elvágódni akár holtan, akár félholtan. Tudom, példákat akar. Nos, még a háború előtt valahol vidéken hakniztam. A szerepem szerint ájultan kellett rázuhannom a pamlagra. Pontos *koreográfiával* építettem fel a jelenetet: végszó, lépés hátra, majd kecses piruett, s aztán... Arra tértem magamhoz, hogy harsog a nézőtér. Föltápászkodva láttam, hogy a pamlag két hokedlira terített szőnyeg volt. A másik emlékezetes „halál-jelenetem" Csepelen történt. Az Ikarus új kultúrházának az avatásán a *Gát a Csendes-óceánon* című darabbal szerepeltünk. Ennek a végén én meghalok. Feszült csend a nézőtéren, holtan fekszem a színpad előterében, s várom, hogy a függöny összemenjen, de hiába várom. Telnek a hosszú másodpercek, aztán kollégáim előre lépnek, hogy meghajlással jelezzék: vége a darabnak. Én sem tehetek más, „feltámadok". A közönség derül. Ez a nagyszerű a színházban! Ha a függöny lemegy, és utána előjön a *halott*, az természetes, hiszen akkor már a színész jött elő. Ámde amíg fönt a függöny, a színpadon az a figura van, akit ő alakított, s az ha meghalt, akkor viselkedjék halotthoz illően.

— Kivéve, ha egy „vidám kísértet"-ről van szó.

— A „vidám kísértet"-nek viszont vidám kísértethez illően kell viselkednie, s ez bizony jóval nehezebb, mint komoly halottnak lenni. Igen, a kritika, meg a „hozzáértők" azt mondják: *könnyű műfaj*. Pedig menynyivel, de mennyivel nehezebb az írónak, rendezőnek, színésznek! Hadd említsem éppen a Vidám kísértet egyik előadását. Nekem szörnyű epegörcsöm volt, egyik partneromnak privát bánata, s a többieknek sem volt azon az estén jó hangulatuk. Mi történik ilyenkor, ha drámát játszunk? Egy kicsit túlbőgjük, túlsóhajtjuk, de a vígjátékban... Ott be kell tartani az írói, a rendezői utasítást, mert csak egy kis kihagyás, s már nem csattan a poén. Ezen a rossz emlékű, szomorú esténken — például — az egyik legvidámabb előadást produkáltuk. Elvégre azért színész a színész, hogy színészkedjék.

Sólyom László

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Cihere Jenő a turistaétteremben császárhúst falatozik. Egy ismerős toppan be, akinek föltűnik Cihere világfájdalmas ábrázata.

— Mi az, miért vág maga olyan savanyú képet?

— Kövér húshoz jó a savanyú, itt meg kifogyott.

*

— Minden férfi gazember! Először kihasználják a nőt, aztán otthagyják.

— Ez csak természetes, asszonyom!

— Ez magának természetes?!

— Na hallja, az volna a furcsa, ha előbb faképnél hagynák s csak aztán használnák ki.

A vendég fanyalogva fizet.

— Megállapítom, főúr, hogy hallatlan drágák maguknál az ételek. Pedig én épp azért jöttem ide, mert a maguk éttermének az a híre, hogy olcsó.

— Ez igaz, kérem, na de ezt a jóhírét meg is kell fizetni.

*

Két hölgy találkozik.

— Épp a kozmetikából jövök.

— S már be volt zárva?

*

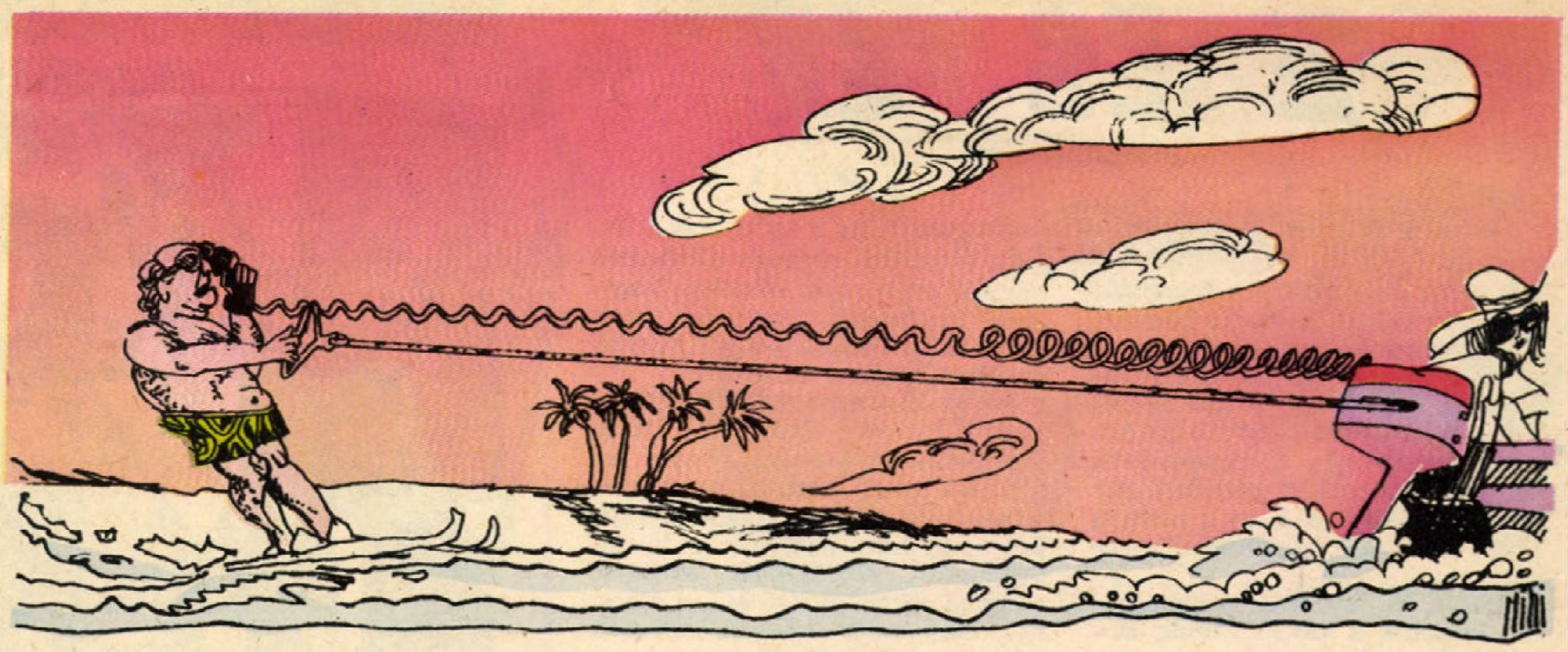
Segédnek jelentkezik a közértbe egy középkorú eladó.

— Kikötöm azonban, hogy extra prémiumot kapjak.

— Milyen címen?

— Kancsal vagyok, nálam a vevő sosem tudhatja, melyik oldalról figyelik meg.

FLORIDAI NYÁR

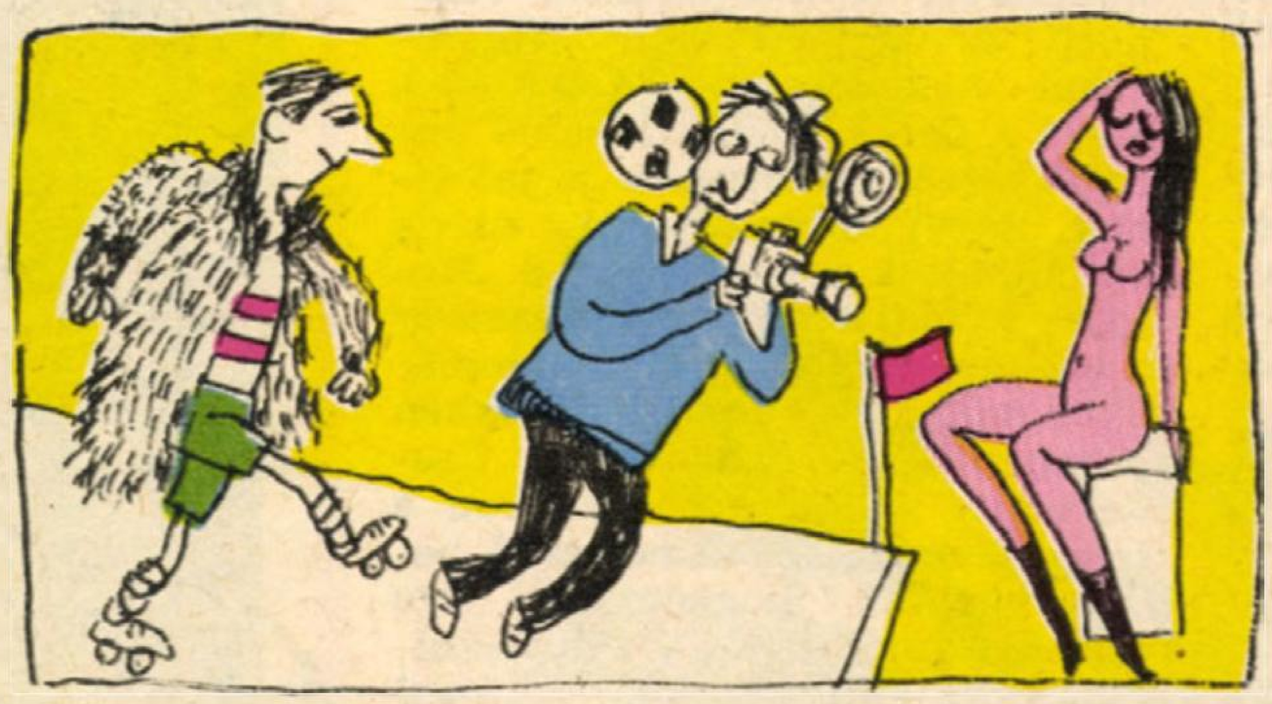
– Halló, Wall Street? A dollár hogy áll?...

Jó bornak cégér

Ha egy hónappal ezelőtt valaki azt mondta, hogy egy paraszt az E 5-ösre lépett, akkor azt hittem: egy mezőgazdasági dolgozó az E 5-ös országúton poroszkál, ami nagyon veszélyes és szabálytalan is. Ha azt hallottam, hogy a királynő gyengén áll a B 1-en, akkor azt javaslom Király úr nejének, hogy szedjen B 12-őt, az erősebb. A bástyáról csak annyit tudtam, hogy nem rés, a futóról, hogy Nurmi és a lóról egy télikabát jutott az eszembe: tizenöt évvel ezelőtt ugyanis egy Káli nevű paripa vitte el kabátomat az ügetőn.

Ma már mindenki tudja: a sakkról van szó, és a legjáratlanabb dolgozó se hiszi a nimzóindiai védelemről, hogy az egy családtervezési módszer. Esténként sakktáblák fölé görnyed az ország.

És mindezt kinek köszönhetjük? Bizony a Fischernek. Aki néhány jól kigondolt reklámfogással, műbotránnyal, felhívta a világ figyelmét arra, hogy ők ketten, ott a hűvös Izlandban, sakkoznak. Ilyesmikre évekig csak néhány kibic figyelt oda, miközben a labdarúgó-mérkőzéseket a fél világ végig szurkolta. Lám, egy kis turpisság, némi érzék a propagandához és az emberiség figyelme egy feltétlenül szép és hasznos elmetorna felé irányul. Ezért nem ítélem én el Fischert. Sőt! Módszerét követendőnek tartom. Ma a világban számos filozófiai, technikai, tudományos kérdésben folynak viták, de csak néhány vájtfülű beavatott tud róla. Pedig e viták az egész emberiség ügyét lennének hivatottak előre vinni.

Milyen nagyszerű lenne, ha egy-egy ilyen fontos vita úgy kezdődne, hogy az egyik fél fityiszt mutatna a másiknak, majd barackot nyomna a szakértői kar legtekintélyesebb tagjának fejére. Erre a másik könynyedén tiki-takizni kezdene és tisztességtelen ajánlatokkal zaklatná a csinos újságírónőket. Közben persze alkiabálnának egymásnak mindenféle tudományos igazságokat, mély bölcsességeket és időnként — megvetésük jeléül — nem állnának szóba egymással, hanem a feleleteiket borítékolnák, amit a postás vinne ki a címzettnek. A világ persze izgatottan figyelné, hogy mi van a borítékban és hogy érdeklődésük ne lankadjon, a kopertákba egyik fél időnként tüsszentőport tenne, amit a másik viszketőporral viszonozhatna. Közben persze, prüszkölve és vakarózva is mondanák a magukét, amit a szurkoló milliók kénytelenek lennének végighallgatni, hogy ki ne maradjanak valami cirkuszból.

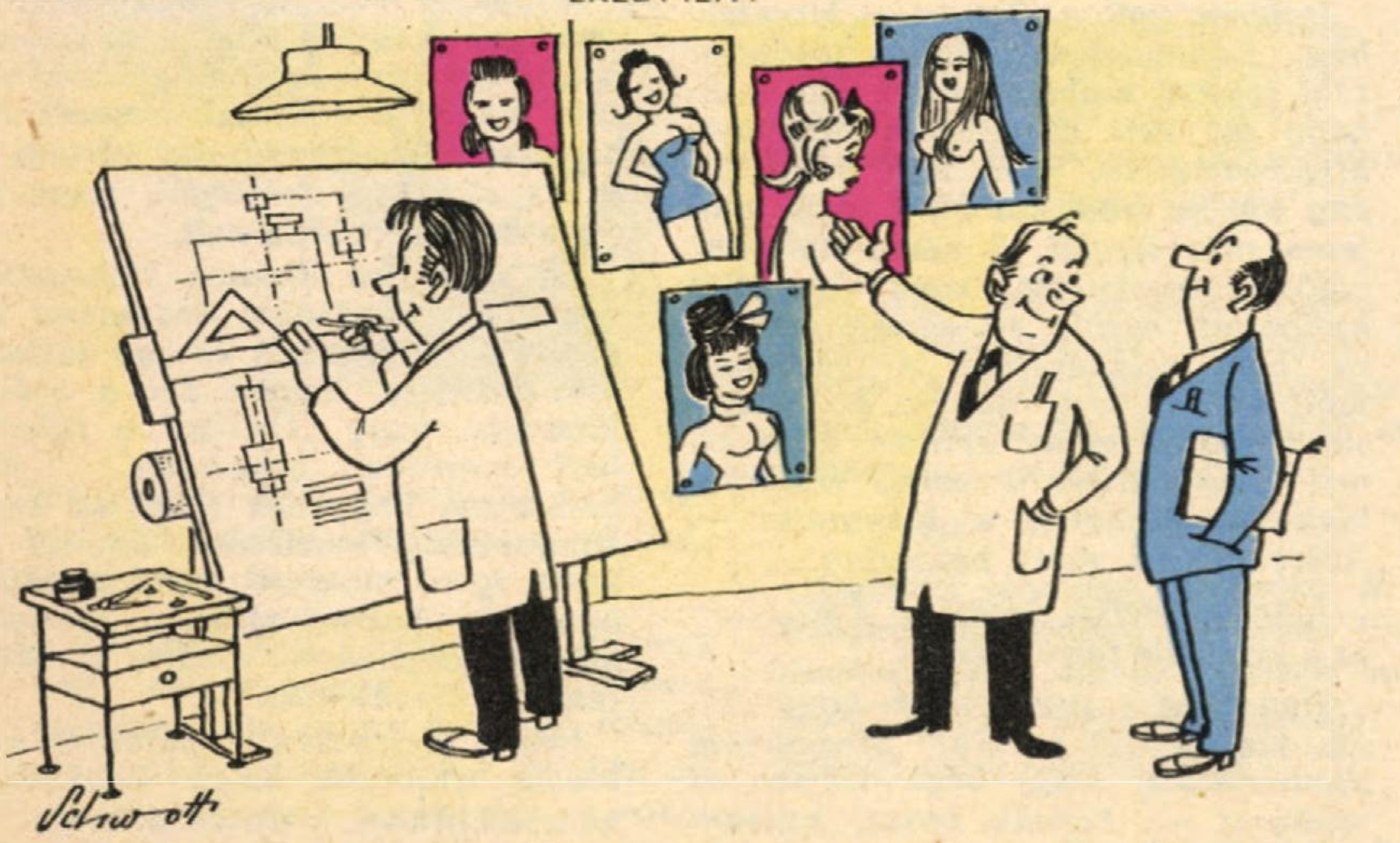
Én viszolygok a közhelyes féligazságoktól, de ez esetben valóban szentesítené a cél az eszközt. Pontosan úgy, mint a Fischer—Szpasszkij versenyben. Mert ha ez a fiú nem tanulta volna meg Amerikában, hogy mi a reklám, akkor ma a sakk-sport népszerűsége nem vetekedne a táncdalfesztiváléval.

Vallom, hogy a módszer az élet minden területén alkalmazható. Ilyen módon a legszürkébb termelési tanácskozás is telt házakat vonzana, csak arról kellene gondoskodni, hogy előzőleg a főkönyvelő húzza meg a főmérnök haját. És bármilyen merésznek tűnik, még a közönybe fulladó labdarúgó bajnokság iránti érdeklődést is fel lehetne támasztani, ha elterjesztenénk, hogy bunda van a dologban, hogy az egyik csapat csatárát lepénzelték, vagy a félelmetes csatár cipőjére stopli helyett is kerekeket szereltek, amitől az egész mérkőzést végig görkorcsolyázza és a tizenegyessel ledönti a lábáról a szögletzászlónál ácsorgó fotóriportert, aki unalmában aktfotókat készített az edző lányáról.

Garantálom, hogy megtelne a Népstadion!

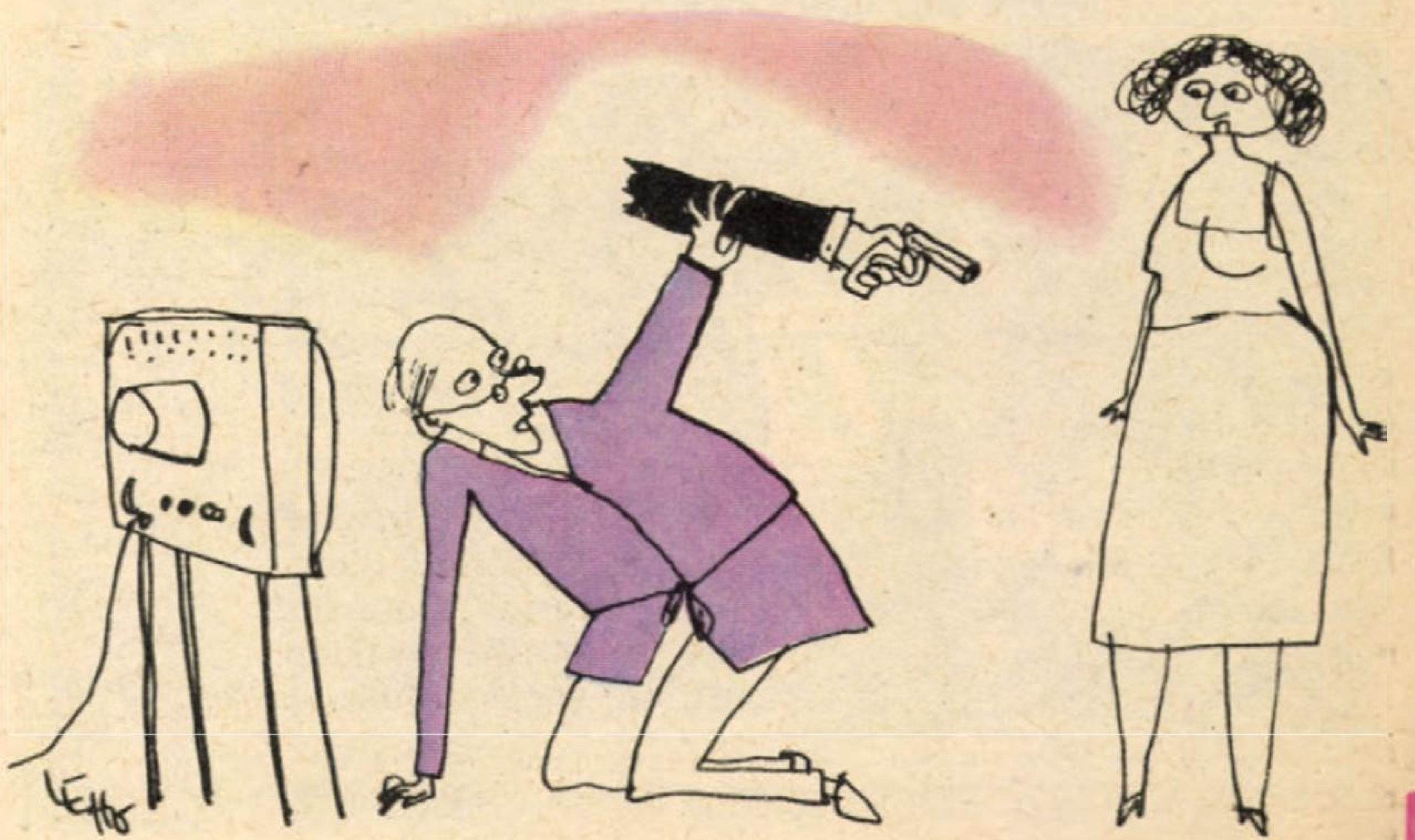
Ösz Ferenc

EREDMÉNY

– Nálunk minden munkahelyen szép számmal találhatók nők...

DÖMPING

– A tegnap esti krimiből maradhatott itt!

SZINES TÉVÉ

(NAPLÓRÉSZLET)

Június 9. Háromévi szorgalmas gyűjtögetés után, végre megvettük a rég áhított színes televíziókészüléket. A jó ég tudja honnan, de a házmesterné értesült a nagy eseményről. Amikor hazaérkeztünk a készülékkel, a ház lakóiból alakult kórus köszöntő rigmusokat énekelt, és a házmesterné ünnepélyes beszédet mondott, abból az alkalomból, hogy a házban végre van egy színes tévékészülék.

Június 10. Ma este bekopogtatott hozzánk a szomszédunk, Böhönyéné, azzal, hogy ő még sohasem látott színes adást. Kínálás nélkül leült kedvenc fotelomba, szórakozottan kiemelt egy csirkecombot a tányéromból, és elégedetten állapította meg, hogy színesben még a monoszkóp is gyönyörű.

Június 14. Új vendégünk volt: Laboda Lajos, a II. emelet kettőből. Kijelentette, hogy őt ne kínáljuk vacsorával, úgysem fogadná el. Hozott magával fokhagymás házikolbászt, melyből egy méternyit kenyér nélkül elfogyasztott a „Ki volt a hálóingben?" című krimi alatt. Nagyon jól festett színesben a csinos főszereplőnő türkizkék hálóinge. A hajmeresztő gyilkosság után percekig piros volt a képernyő. Amikor a tehénistállóban elfogták a tettest, kiderült, hogy a gyilkos kétszínű ember: nappal fehérlelkű, szelíd állatápoló, de ha leszáll az éj, lelke feketévé változik és sátáni gonosztetteket követ el. A leleplezésnél remekül érvényesült a képernyőn a gyilkos hamuszürke arca, mely később citromsárgára változott. Végül céklapirosan engedte, hogy megbilincseljék.

Július 11. Ma hivattunk egy kőművesmestert, aki lebontotta az ebédlőt és a hálószobát elválasztó falat. Igazán jutányos áron végezte el a munkát, csak azt kérte, hogy nyolctagú szakmunkásbrigádjával este ő is megtekinthesse a színes adást. Kénytelenek voltunk átalakítani a lakást, mert bérházunk 47 lakója jár hozzánk színes tévét nézni. Csak a csecsemők és a járóképtelen betegek maradnak odahaza. Ha nem akarjuk, hogy kibeszéljenek bennünket, legalább egy teával meg kell kínálnunk őket. Ez naponta 2 kg kockacukrot, és 3 kg citromot jelent. Ráadásul özvegy Cvibakné ma két korty után dühösen letette a teáscsészét, mondván, hogy az indiai teát nem kedveli, világéletében ceyloni teát ivott.

Július 24. Legnagyobb meglepetésünkre ma Glazurek Dezső csengetett be hozzánk. Azért lepődtünk meg, mert ma nem volt színes adás. Sőt, fekete-fehér műsor sem volt, hétfői nap lévén. Glazurek kedélyesen közölte; annyira megkedvelte ezt a masinát, hogy még akkor is szívesen nézi, ha nincs adás.

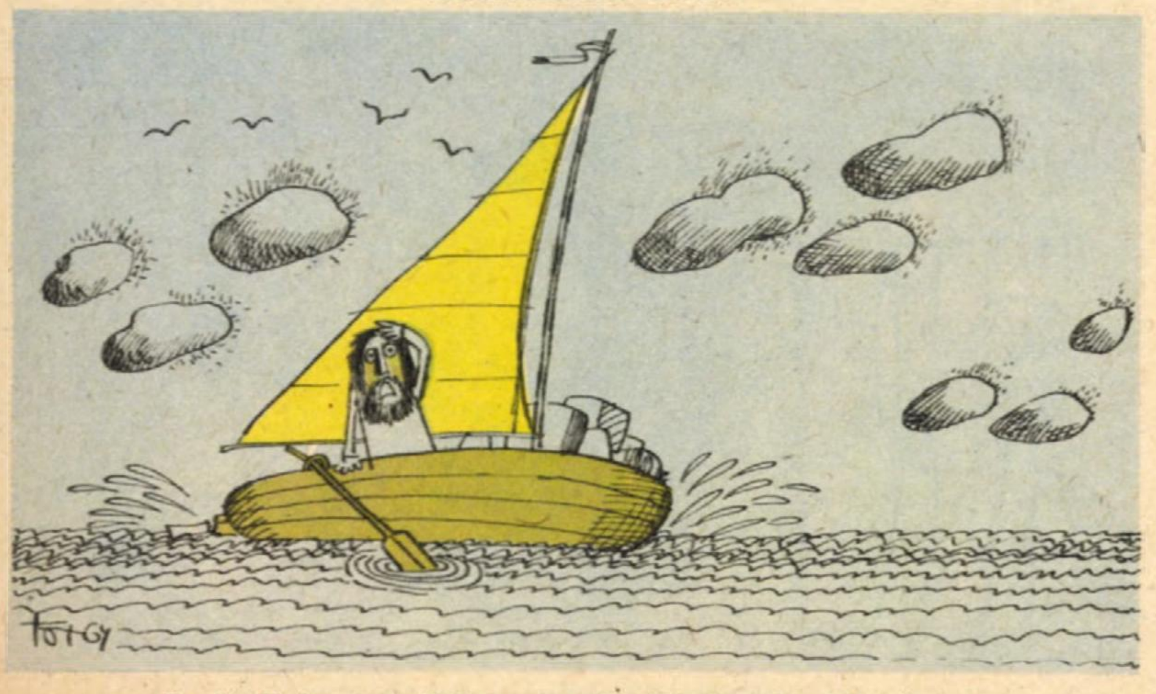
Augusztus 2. Ma kinyitottam a tévét. Mindenféle zegzugos vonalak, furcsa ábrák cikáztak a képernyőn. Elromlott a masina. A ház 47 lakója dühösen szitkozódva visszavonult a lakásába. A házmesterné még azzal is meggyanúsított, hogy szándékosan megrongáltam a készüléket, s úgy becsapta maga mögött az ajtót, hogy alig győztük összeseperni az üvegcserepeket. „Nem javíttatjuk meg a tévét, így ismét csend és nyugalom lesz nálunk." — súgtam feleségemnek, Ágnesnek.

Augusztus 8. Este, pontosan nyolc órakor csengettek. Kimentem ajtót nyitni. Böhönyéné és még negyvenhat lakó — rendezett sorokban — bevonult csendes otthonunkba. A házmesterné vezényelt, és vidám köszöntő rigmusokat énekeltek két szólamban, majd a derék házfelügyelőnő ünnepélyesen bekapcsolta a televíziót. Egy gombnyomás, és máris bámulhattuk a képernyőn a „Hogyan készíti a norvég háziasszony a marhapörköltet?" című tudományos műsort. Álomszép színekben pompázott a marhapörkölt. Csodálkozva bámultunk egymásra a feleségemmel, a házmesterné pedig büszkén magyarázta: „Ma reggel leadták nekem a lakáskulcsot, és akkor a ház lakóival együtt elhatároztuk, hogy meglepjük magukat. Elvittük a tévét a szerelőhöz és délutánra már meg is javította. Nem volt olcsó, de nekünk minden pénzt megér, hogy a maguk kedves kis lakásában mind a negyvenheten színesben nézhetjük az olimpiát.

Galambos Szilveszter

VILÁGKÖRÜLI ÚTON

– Az ördögbe is, elfelejtettem bedobni a havi lottómat...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

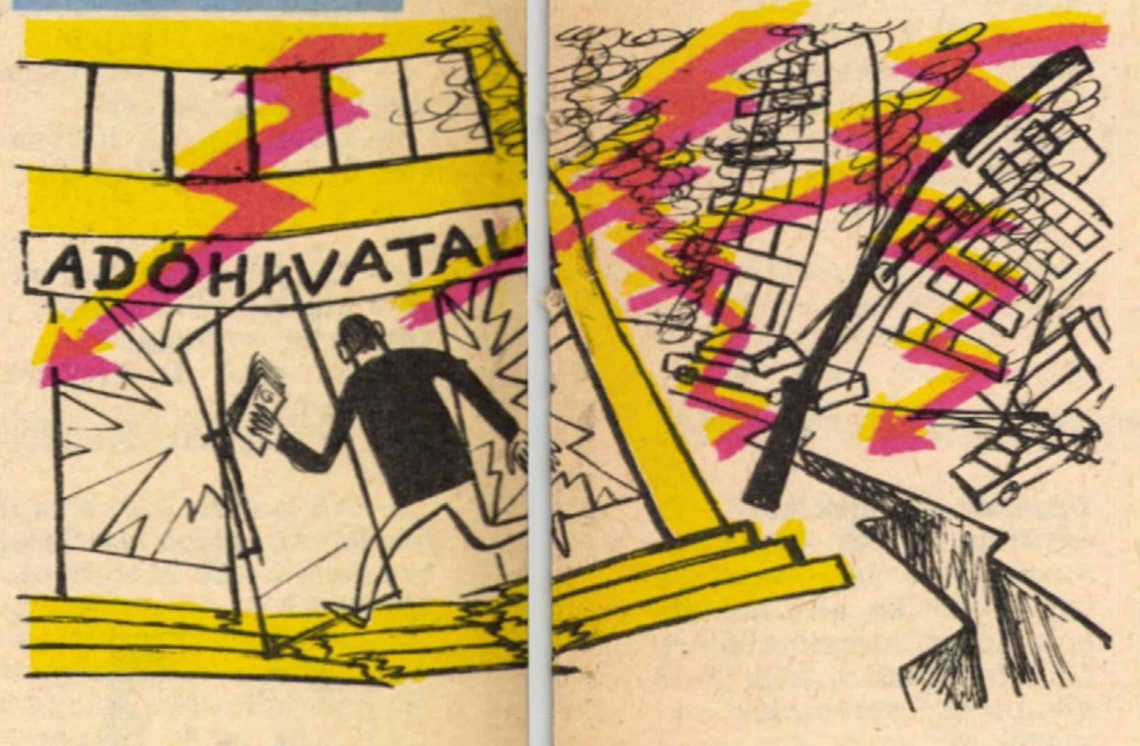
Hogyan fogadnák a világ végét?

Hegedűs István:

– Bevennék egy triaxazint.

Várnai György:

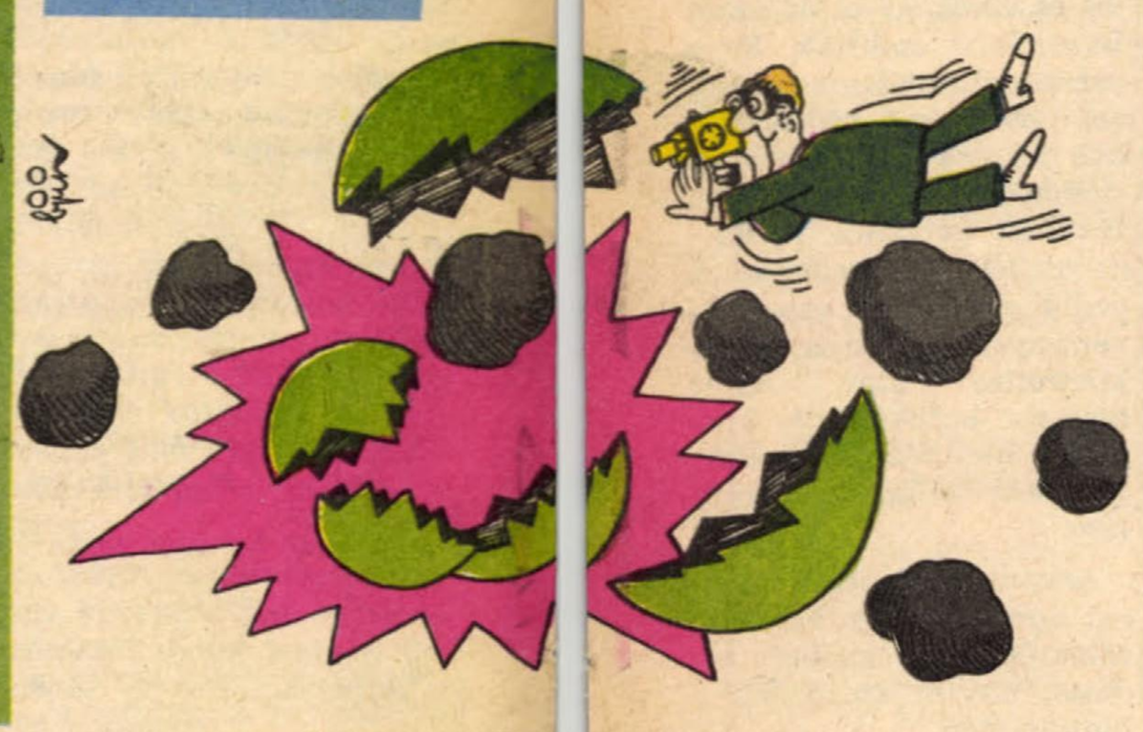

– Kifizetném az adóhátralékomat.

Dallos Jenő:

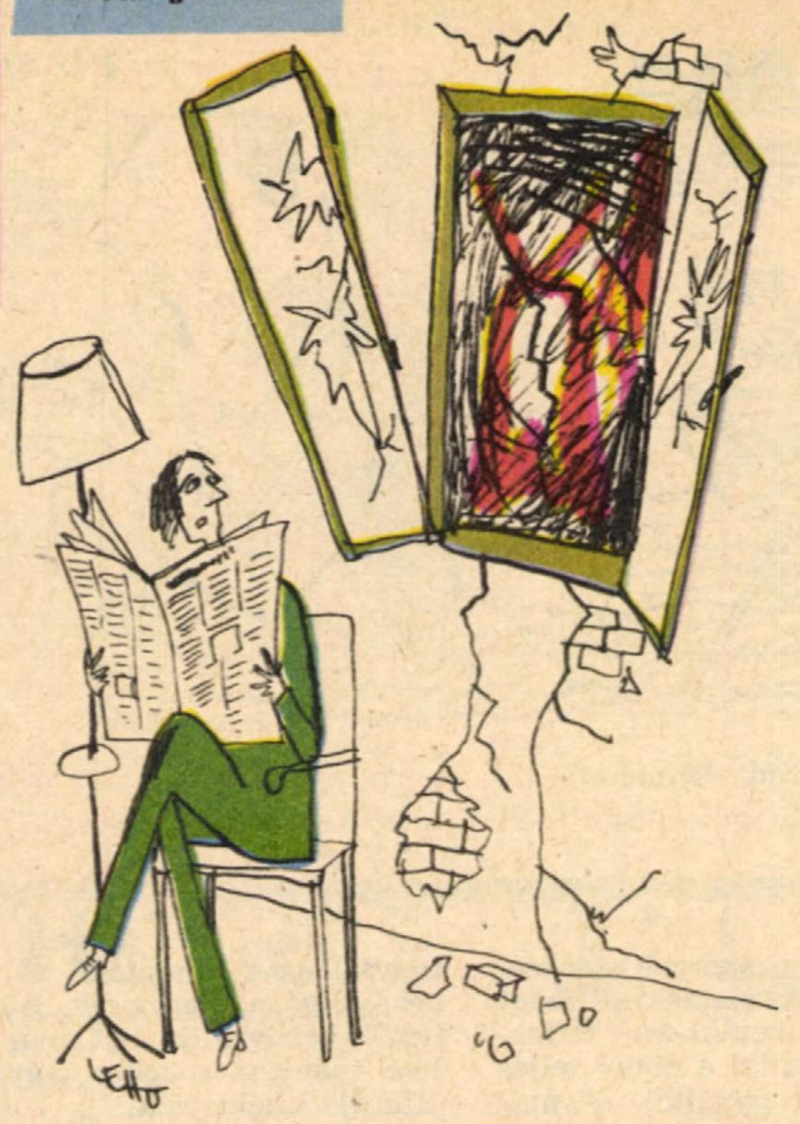
– Én optimista vagyok. Biztos túlélném...

Balázs-Piri Balázs:

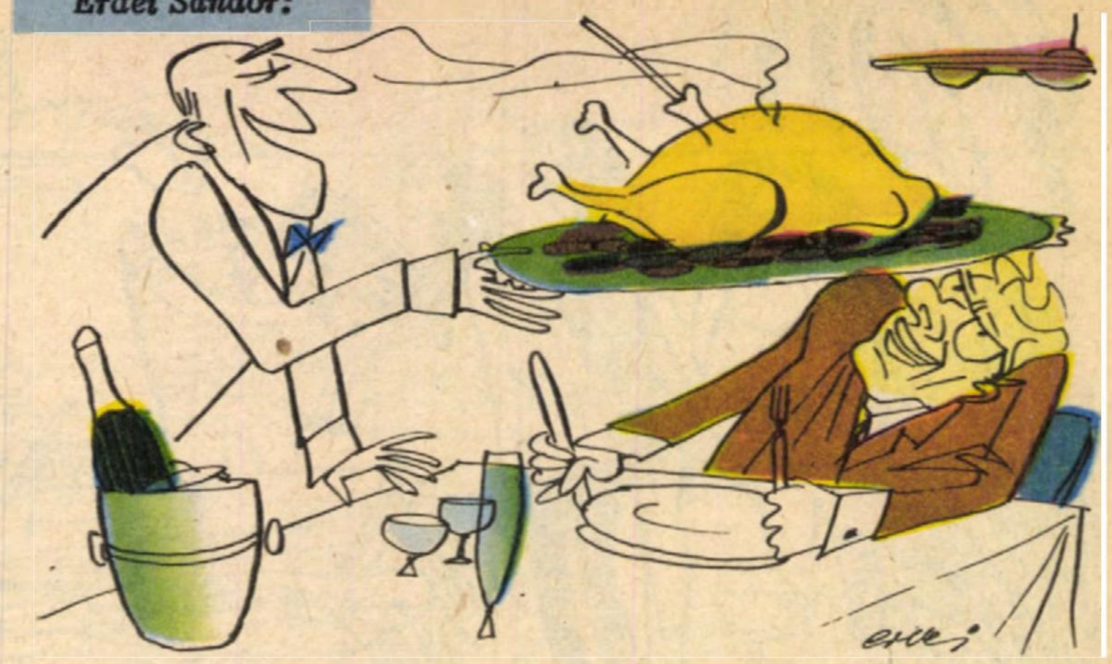
– Dokumentumfilmet készítenék róla.

Lehoczky István:

– Na, most hetekig mászkálhatok a házkezelőségre!...

Erdei Sándor:

– Előtte való napon ennék egy jó kiadós ebédet az Intercontinentálban...

Vasvári Anna:

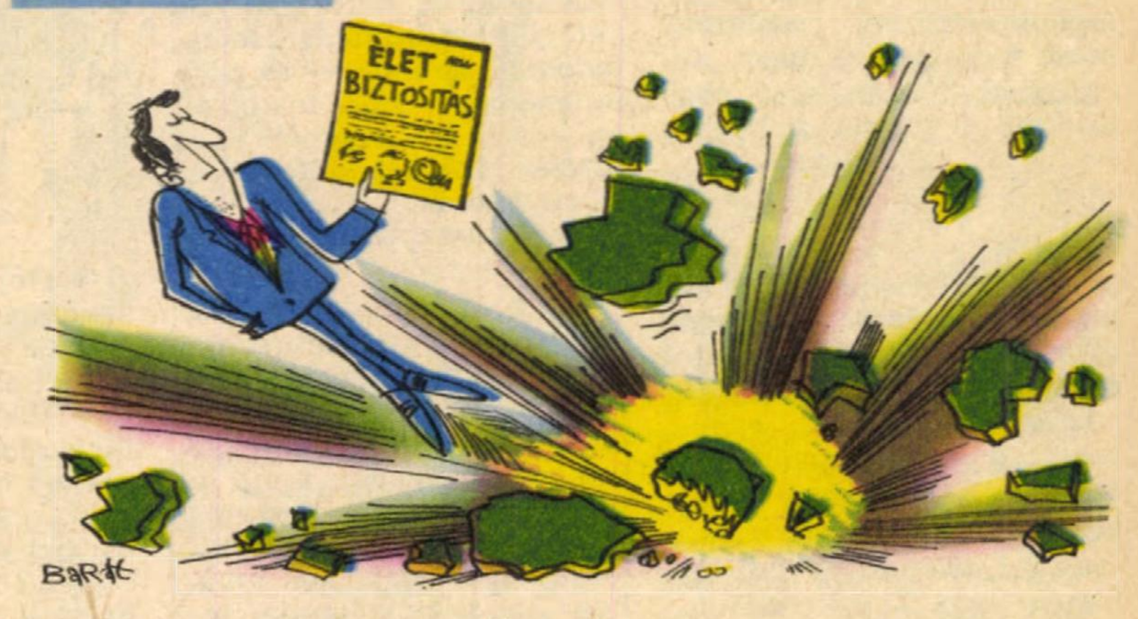
—Abbahagynám a diétázást

Fülöp György:

– Most bömböltesd a tévéd, ha van kedved, te idióta!

Barát József:

– Nyugodtan ...

LEÁNY RÁDIÓVAL

Hogyan ismerkedtem meg vele? Mindennapi história, nincs benne semmi különös. Mégis olyan jellemző reá és életem későbbi fordulataira, hogy ezzel kell kezdenem.

Dolgom volt a Befizetési Hivatalban. Bekopogtam hát a földszínt 13/d jelzésű szobába, mert írva volt, hogy ott kell elintéznem ügyemet. Megörvendtem, mert egy fiatal leány ült az íróasztal előtt, nem volt jelen más ügyfél, ő pedig nyilvánvalóan unatkozott, mert kisrádiót hallgatott, amely az asztali lámpára volt felakasztva. A rádióban szólt a zene. Úgy hiszem az a népszerű műsor ment, aminek az a címe, hogy Szuper Topzene Hiperfülűeknek. Mondom a leánynak: — Azért jöttem, mert beidéztek...

Erre aszongya, hogy: — Pszt... — és a szája elé tette a kezét.

Éppen az a szám ment, hogy „Fiúk, lányok, fel a fára!" Megvártam illedelmesen, hogy vége legyen és szóltam: — Tetszik tudni, kaptam egy idézést...

De most meg éppen elkezdték azt a rádióban, hogy „Sárgászöld holdfény a töksötét éjszakában..." A kislány a szavamba vágott:

— Csend! Nem hallja?!

Nagyonis hallottam, annyira, hogy csaknem megsiketültem, megvártam hát, hogy vége legyen... Nem akarom hosszúra nyújtani a mesét, elég az hozzá, hogy randevút kértem tőle és elvettem feleségül, mert nagyon helyes kislány volt.

Az esküvőre divatos kiskosztümben érkezett. Finom aranylánc volt a nyakába akasztva és egy táskarádió a fülére. Éppen azt a számot játszotta, hogy „Ordítsd a fülembe halk szerelmes sóhajodat..." Nem hallottam, hogy mit felelt az anyakönyvvezető kérdésére, de azt hiszem, igent mondott, mert amikor a bemondó bekonferálta a mezőgazdasági negyedórát, elzárta a készülékét és megcsókolt.

Innen egyenesen a balatoni szállodába utaztunk, hogy megkezdjük házaséletünket. Nem akarok indiszkrét lenni, csak annyit mondok, hogy az első éjszaka feledhetetlen volt. Kis feleségem nem hagyott elaludni, valamint az a hegyes szögletes tárgy sem, amely majd kibökte a vesémet. Nem okozott gondot kitalálnom, mi lehet, mert ez a

tárgy egész éjjel bömbölte a „Helló kölykök, szól a tamtam!" című műsort...

Házaséletünk igazán kellemes volt. Akadt ugyan néhány zavaró mozzanat, de csupa apróság. Például, amikor egy vasárnap délután elvittem páromat bemutatni a rokonokhoz, furcsállották, hogy ilyen fiatalon máris nagyothalló készüléket használ. Persze nem tudhatták, hogy az nem nagyothalló készülék, hanem a zsebrádió fülhallgatójának a zsinórja. Szegény kis feleségem mégsem vallhatta be, hogy éppen most megy a rádióban a Nesze Nektek Muzsika! című műsor százhuszadik ismétlése.

Az igazat megvallva máig sem tudom miért akart elválni. Már csak azért sem tudhatom, mert amikor a bontóperi tárgyaláson a bíró feleségemhez fordult és azt kérdezte:

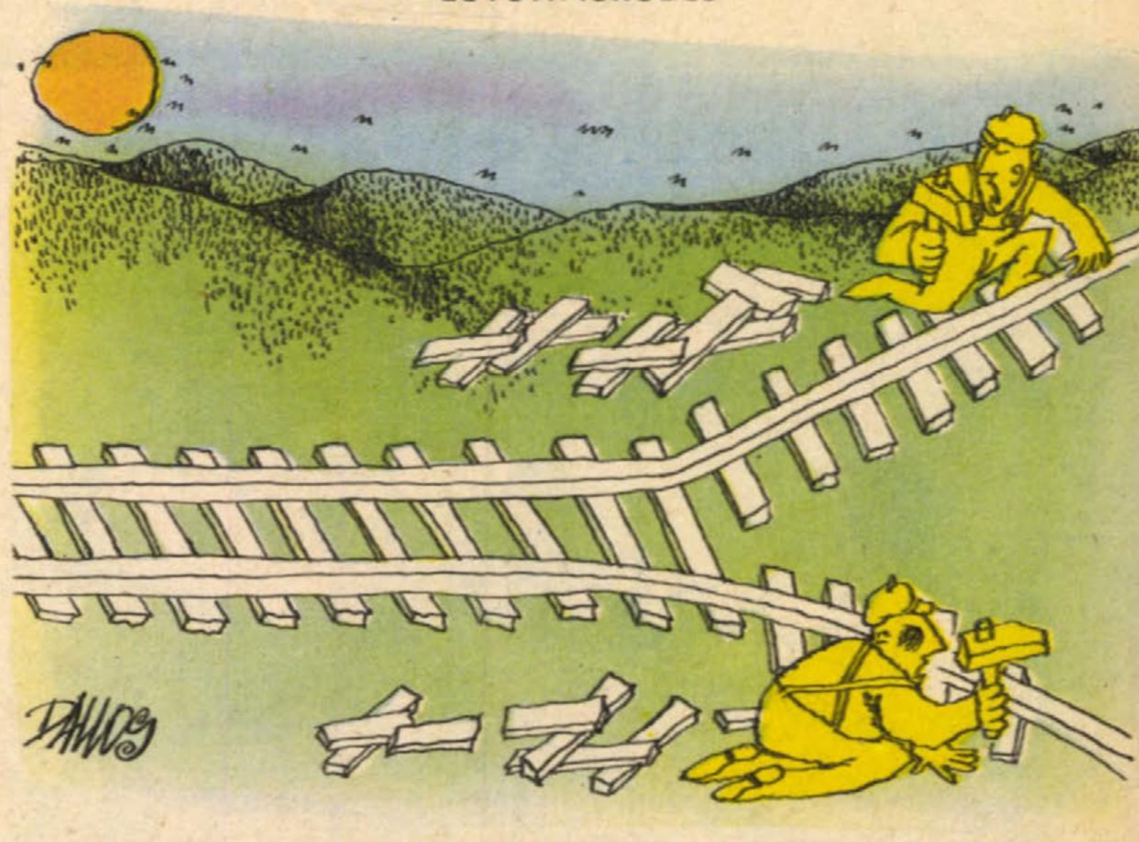
— Miért kívánja asszonyom a házasság felbontását? — nejem felszegte a fejét, mint a paripa a trombitaszóra és ujját — úgy mint egykoron — a szája elé tette:

— Pszt!

Délelőtt tizenegy óra volt. A feleségem táskájában a nyitott kisrádióban éppen akkor kezdték sugározni a „Az örökké egymáséi leszünk" című remekművet.

Novobáczky Sándor

EGYÜTTMŰKÖDÉS

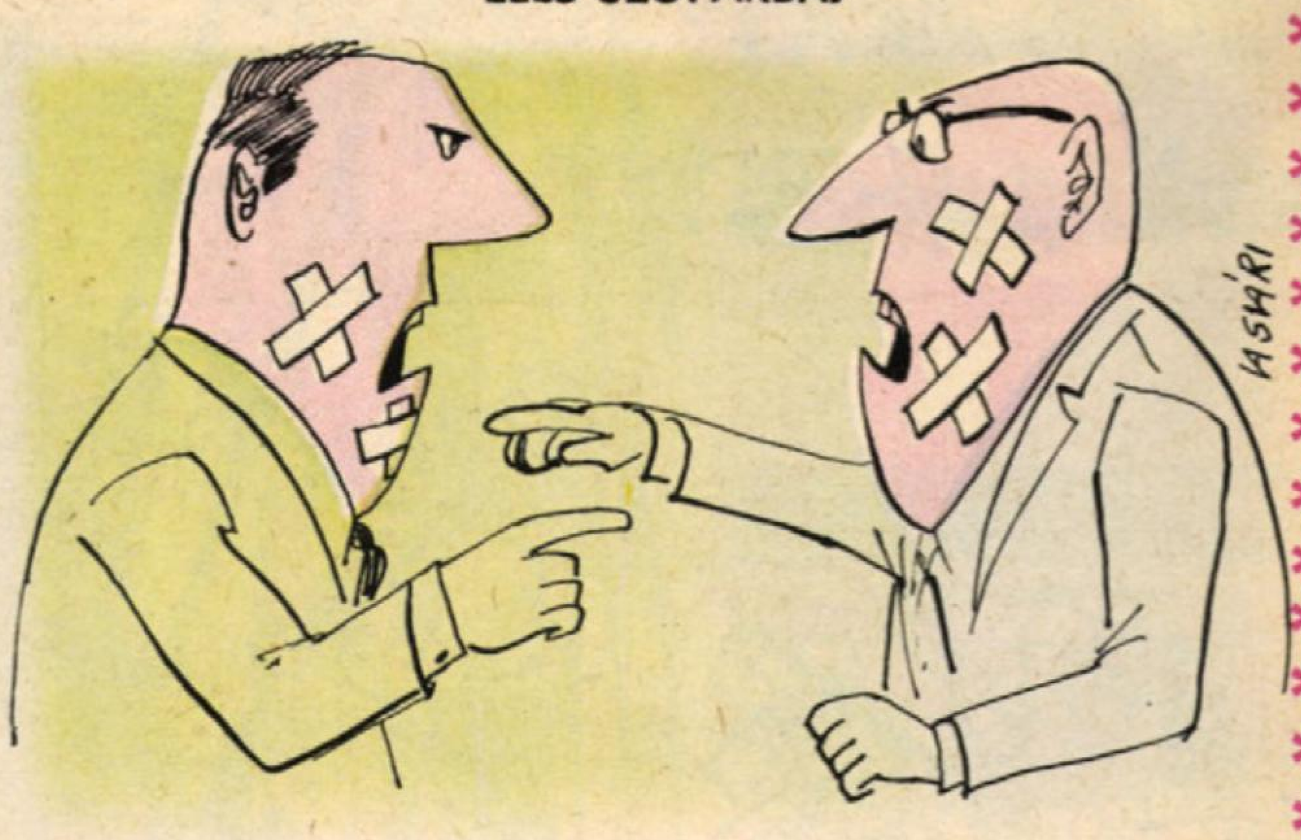
– Majd meglátod, hogy nekem ad igazat a fonok ...

HÍREK A NAGYVILÁGBÓL

– A kapitány küldi ezeket az újságokat. Ha elolvasták és még van kedvük visszatérni a civilizációba, felvesszük magukat...

ÉLES SZÓPÁRBAJ

VILÁGVERSENY

A sajtó hírül adta, hogy augusztus végén Egerben megrendezik a nagy nemzetközi borversenyt. A világra szóló parádé több ezer külföldi résztvevője máris a helyszínen készülődik, most végzik maligánjaikon az utolsó simításokat. A magyar borok még rejtekhelyen tartózkodnak, edzőtáborban végzik a formábahozás felelősségteljes munkáját. Az ország legjobb szakemberei foglalkoznak a csapattal, most facsarják a dugót az esélyesek nyakába és aligha árulunk el titkot, ha közöljük, hogy egyik-másik versenyzőnk bukéja máris a legszebb reményekre jogosít. A magyar borok erőállapotát jól érzékeltetjük és talán a kötelező diszkréció ellen sem vétünk, ha eláruljuk, hogy az utolsó edzésen csapatunk egyik tagja a terem padlójára freccsent. Nyomában pezsgés támadt és végül nemcsak a linóleum lyukadt ki, hanem még a vakpadló is átrágódott. Ez mindenesetre a tervszerű edzésmunka következménye és a magyar födémek szerény ellenállóképességét figyelembe véve is tiszteletre méltó teljesítmény.

Örömmel jelenthetjük, hogy a nagy borverseny kapcsán egy régóta húzódó nyelvészeti vita is nyugvópontra jutott. A felek megállapodtak abban, hogy a borfesztivál versenyzőit olimpikonoknak, a versenybíróság tagjait pedig olimpiásoknak nevezik a jövőben. Az utóbbi megjelölés különösen a holtversenyeket eldöntő szétivás esetén indokolt, amikor — az ügy fontosságára való tekintettel — már az „olimpiás" kifejezés első két szótagja is elhanyagolható. Különösen, hogy úgysem tudnák többé kimondani.

A rendezőbizottság egyébként úgy határozott, hogy a nagy vetélkedő hajrájában a versenyzőket is előlépteti egy sarzsival. Így a bankett végére majd a pikonok is piásak lesznek.

A verseny szervezői különös gonddal ügyelnek arra, hogy a palackolimpia lebonyolítását semmi se háborítsa. Még élénken él a borközvélemény emlékezetében az a sajnálatos eset, amikor a sporttól idegen, ellenséges elemek a szent ligetbe nyomulván, felforgató célzattal a döntő teljes mezőnyét megitták. A magukról megfeledkezett huligánokat akkor mentőkocsin szállították az ambulanciára, de még a detoxikálóban sem átallottak zavart keltő jelszavakat hangoztatni, mint például:

— Hej, aki nekem mindenem volt, sose legyen senkije...

Továbbá:

— Hármat tojt már a fürjecske, ráró rekettye...

Most tehát több napon át ismét egy húron pendül a borkedvelő világ szíve, kiszáradó torokkal várják az Egerből felröppenő híreket. A verseny esélyeiről természetesen korai lenne még nyilatkozni. Ez az olimpia a dicsőséges bizonytalanság olimpiája, főként úgy a harmadik litertől kezdve, de hát már Noé apánk, a sportág nagy úttörője kijelentette:

— Nem a győzelem a fontos, hapsikáim, hanem hogy az ember egy kicsit jól érezze magát, aztán utána a vízözön.

És lőn.

Társadalmunk mindenesetre jelentős áldozatokat tett már a csapat kialakítása érdekében is. A saját szájától vonta meg a kortyot, pusztán azért, hogy egyáltalán maradjon néhány magyar palack, amely rajthoz állhat a világ maligánjainak békés vetélkedőjén. A magyar csapat arculata kettős, ez az együttes még erjedőben van. Győzelmet elsősorban idősebb, nemes és régóta exportképes versenyzőinktől várhatunk, figyelmet érdemel az együttes fiatal tagjainak szereplése is. Ezeknek egyike-másika alig haladta még túl a murcikorhatárt, ők tehát csak a következő olimpiára forrhatják ki magukat.

Az ellenfél borai hallatlanul erősek. Talán elég, ha e helyt a francia csapat egyik világklasszisát, a testes és vörös, 46-os évjáratú Beaujolaist említjük. Ez a versenyző múlt vasárnap egy bretagne-i kiskocsmában fél óra leforgása alatt tizenkét markos lócsiszárt fektetett kétvállra. A Rajna melléki Liebfrauenmilch pedig az utolsó válogatóversenyen egyenesen szexkontrollra utalt nyolc masszív kubikost. A harmadik liter után már egyikük sem tudta, fiú-e vagy lány.

Annyit mindenesetre joggal követelhetünk versenyzőinktől, hogy legjobb tudásuk szerint küzdjenek a borolimpián.

Sportszerűen.

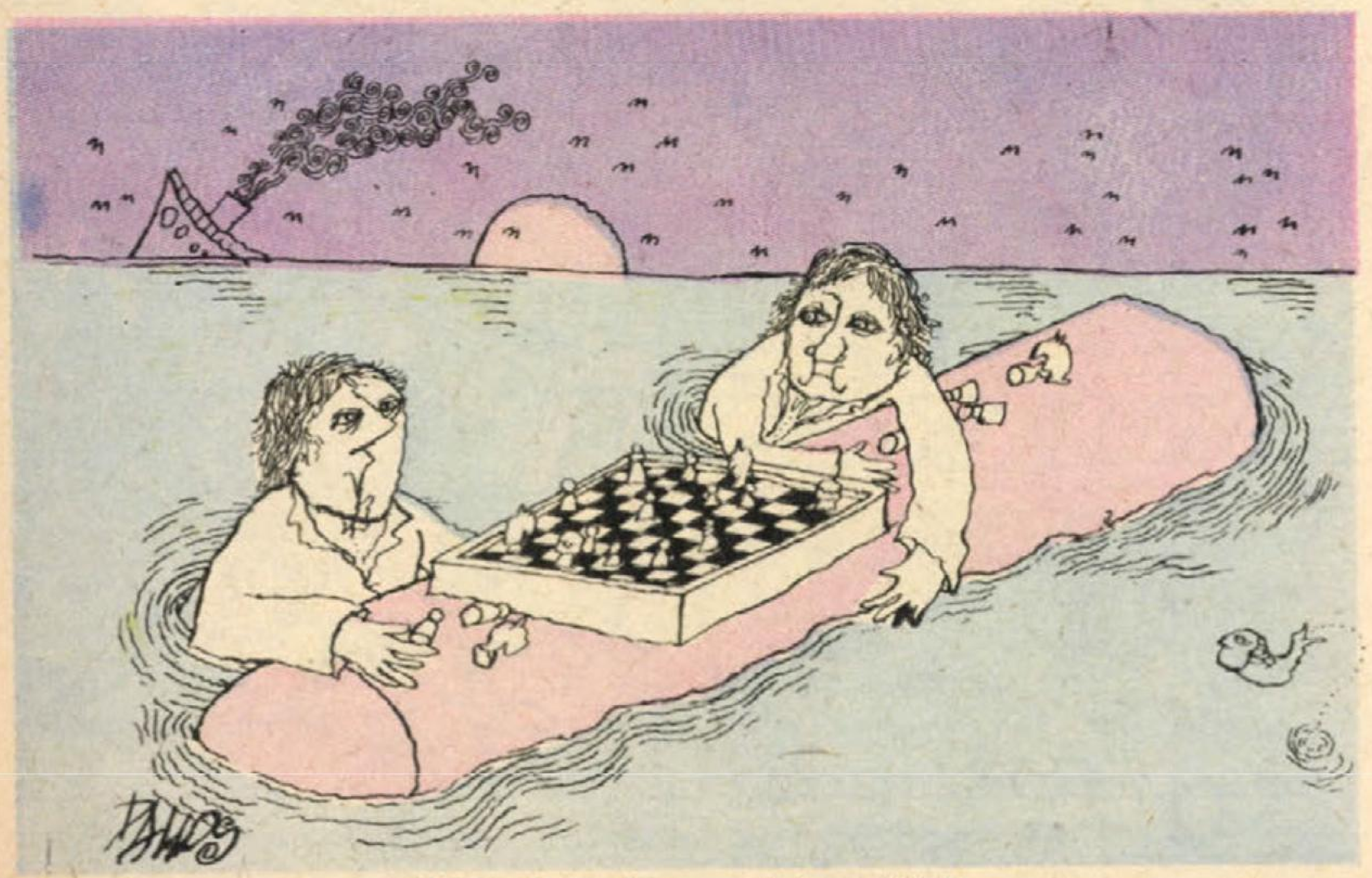
Szépen.

Tisztán.

Vagy szódával...

Peterdi Pál

SZENVEDÉLYES SAKKOZÓ

– Miért húzod azt a drága időt?

ITTAS VEZETŐ

– Te vagy az, Pista? Tíz éve nem találkoztunk. Na, erre inni kell!

LÁB

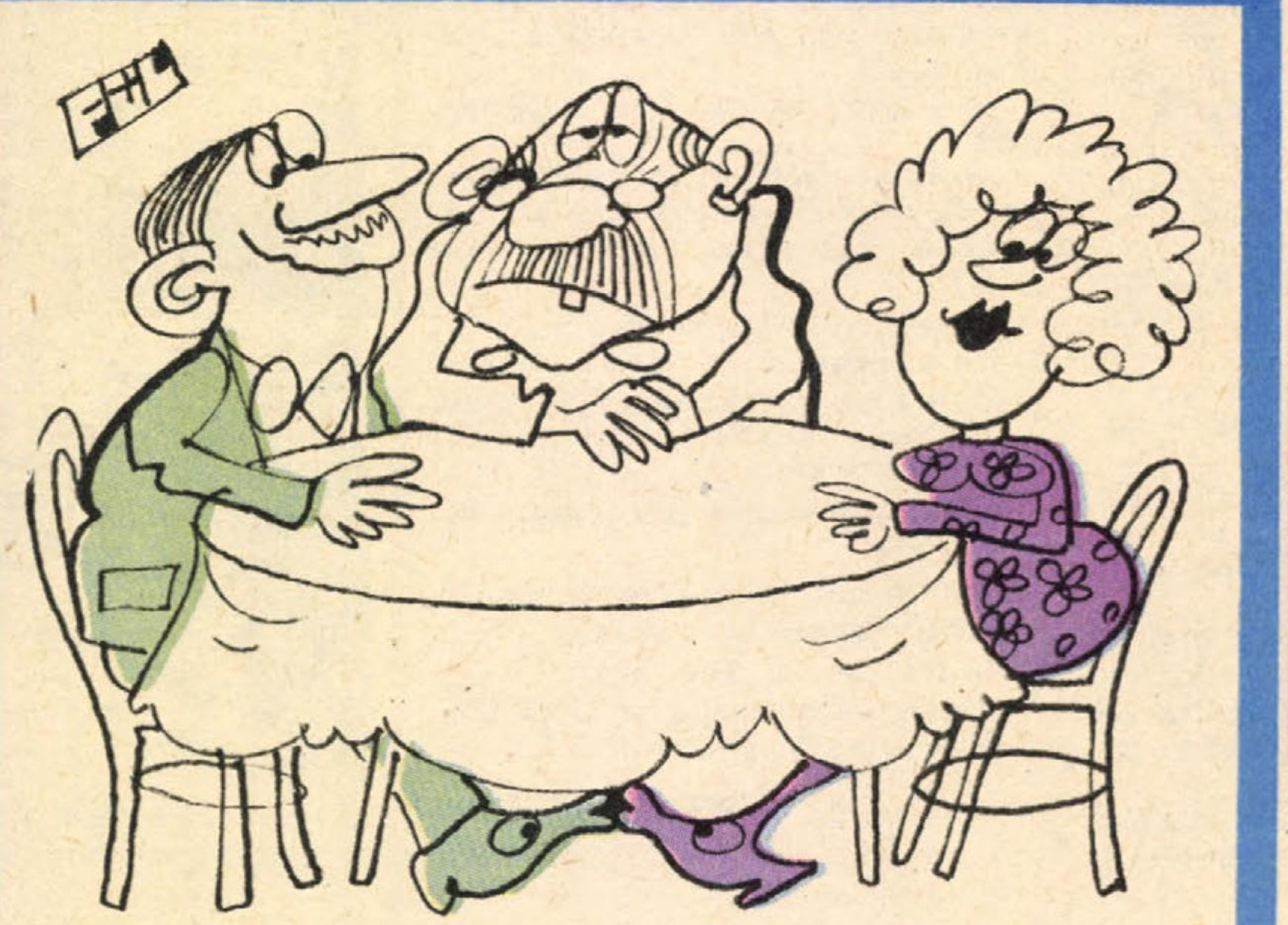
VARNAI,
DALLOS,
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
TÓT,
BRENNER,
BALÁZS-PIRI

SZOVJET HUMOR

Köszöntjük az 50 éves KROKODIL-t

ESZTÉTIKUS VÍZSZENNYEZŐ...

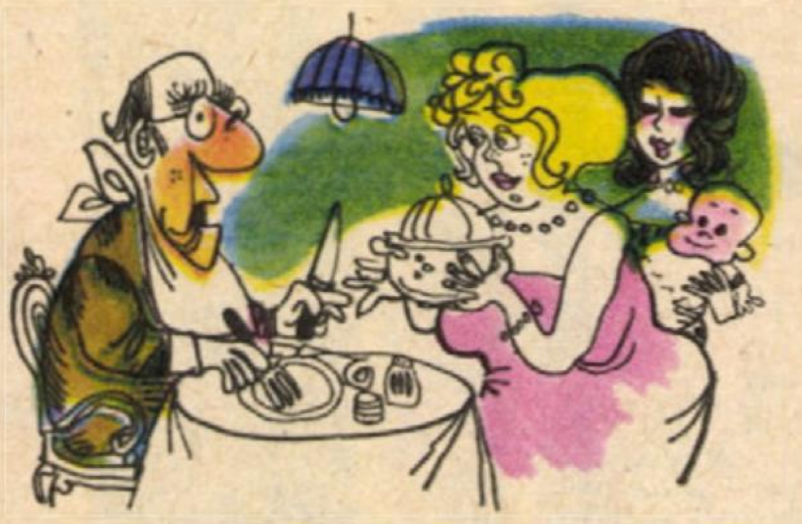
M. DIMOV:

ELŐLÉPTETÉS

A kutatóintézetben suttogva terjedt a hír: Vaszkov laboráns válik a feleségétől! Elég hétköznapi eset az ilyesmi, érdekessé teszi viszont az, hogy Vaszkov felesége az igazgató egyetlen lánya. És amikor Vaszkovot behívták az igazgatóhoz, mindenki izgatottan várta, mi történik.

Az igazgató, Borisz Pavlovics, megvető tekintettel végigmérte a házi tűzhely mellől megszökött vejét.

— A logika szerint, Vaszkov, most ki kellene innen rúgnom téged. De nem teszem. Holnaptól kezdve megindulsz felfelé a karrier útján. Kinevezlek laboratóriumvezetőnek.

Eltelt hat hónap és Vaszkov óvatosan bekopogtatott az igazgatóhoz:

— Hivatott, Borisz Pavlovics?

— Itt vagy, te csirkefogó? — vetette oda a volt após.

Az önérzetében megbántott Vaszkov kihúzta magát:

— Nagyon kérem, tisztelt igazgató elvtárs...

— Elhallgass! Ej, s temiattad kell egy remek munkaerőt elküldenem, dehát mit tehetek! Holnaptól kezdve osztályvezetőhelyettes leszel!

— Borisz Pavlovics, én ezzel a feladattal nem tudok megbirkózni.

— Tudom! Akkor is kinevezlek!

— Nem! Én nagyon ideges, nyugtalan ember vagyok, mindenkit kihajigálnék az osztályból.

— Nem baj, majd felveszünk helyettük másokat!

Újabb két hónap elteltével az igazgató titkárnője megint behívta Vaszkovot Borisz Pavlovicshoz.

— Kinevezlek osztályvezetőnek, — fogadta az ex após.

— Szó sem lehet róla, tiltakozott — kétségbeesetten Vaszkov.

— Nem foglak éppen téged megkérdezni arról, hogy mit csináljak!

— Akkor felmondok!

— Én pedig nem fogadom el a felmondást! — ordította az igazgató az asztalt verve, majd kérlelésre fogta a dolgot. — Kedves Viktor, drága Vityenka! Fogadd el ezt a kinevezést, nagyon kérlek! Majdnem kétszázötven rubel a fixfizetés, különböző juttatások, magas prémium jár vele, nagyon kérlek, fogadd el!

— Ugyan, milyen főnök lennék én?

— Majd megbirkózol a feladattal. Kinevezek melléd még két helyettest, csökkentem a terveteket! Nos?

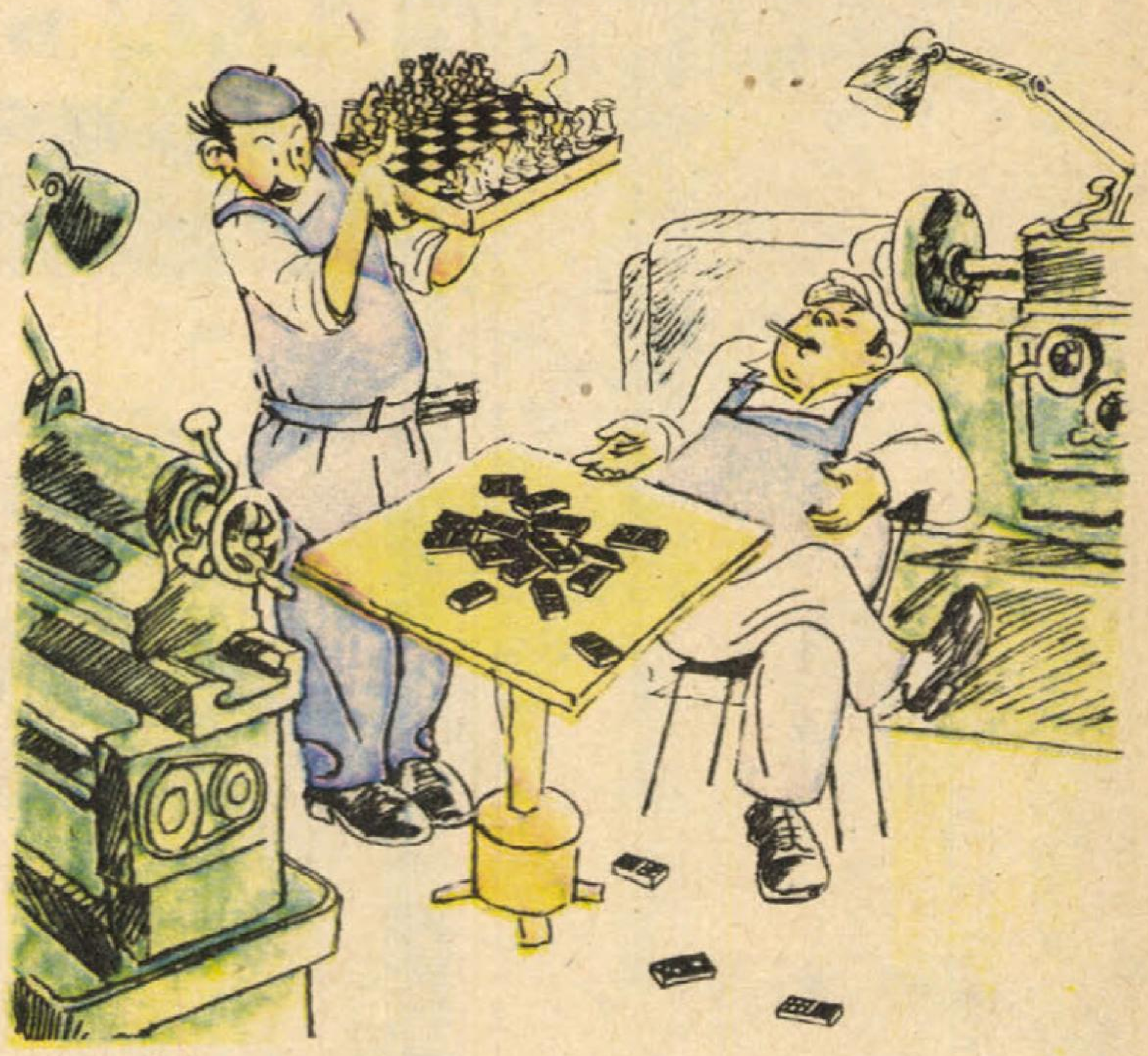
Este, amikor Borisz Pavlovics leült a vacsorához, a felesége odalépett hozzá, izgatottan gyűrögette kezében a konyhakendőt és reménykedve kérdezte:

— Mondd Borisz, elfogadta a kinevezést?

— Sikerült rávennem — felelte ragyogó képpel az igazgató.

— Nagyszerű. Hát akkor végül is mennyi gyermektartásdíjra számíthat a mi kis Ninocskánk?

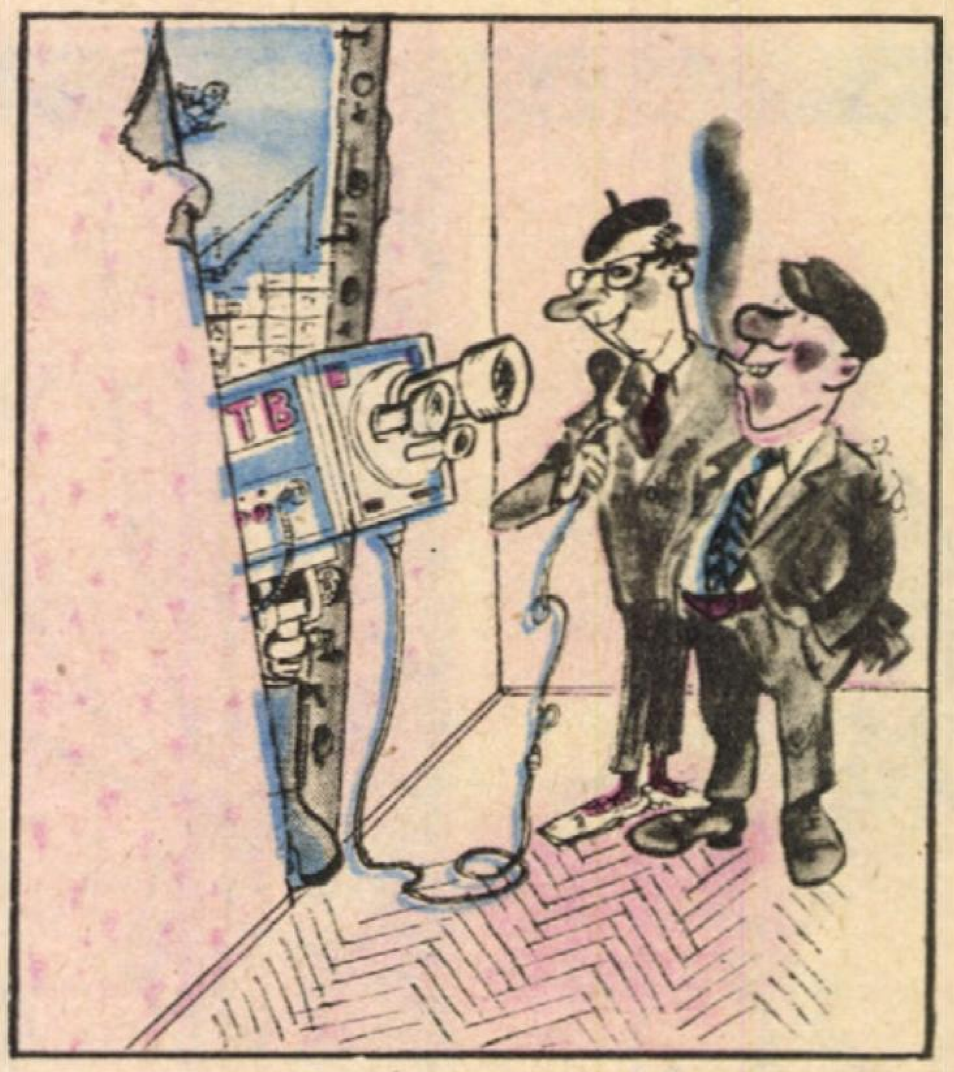
(Oroszból fordította: N. E.)

— Hallatlan! A délelőtti műszak már megint nem tisztította meg maga után a dominót!

— Véletlenül nem bennünket vársz?

— És itt áll kameránk előtt az építkezés művezetője, aki hibátlanul átadta az új lakóházat...

— Tudja, szaki bácsi, azelőtt a vendéglátóiparban dolgoztam...

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Mindegy, csak fekete legyen?

(Győrött fotózta Pernesz Marianne)

Jó lesz vigyázni! Ha robbanik, akkor durranik is!

(Székesfehérvárott, a Horváth István utcában fotózta Szép József)

10 ÉVES hivatásos gépkocsivezető Budapesti helyismerettel is saját gépkocsival állást változtatna. „Minden érdekel 889"

Pedig a hivatásos gépkocsivezetés nem gyerekjáték!

(A Heves megyei Népújságban észlelte Horváth Sándorné egri olvasónk)

inkább a szarvasmarhát gyötri fájdalmas bökéseivel, de embert és más háziállatot is megtámad. A szúrás helye a több percen át tartó vérszívás után megduzzad, és hosszú ideig viszket. Lárvái rothadó

Lám, lám, a fejlődésben nincs megállás. Most már felküzdöttük magunkat a háziállatok kategóriájába!

(Az Élet és Tudomány c. lapból nyírta Cseri Lajos hódmezővásárhelyi olvasónk)

A szépség örök! Vajon akad-e olyan erőslelkű hölgy, aki e csábító kép láttán nem rohan hanyatt-homlok tartós hullámot csináltatni?!

(A Pozsonyi úton fotózta Zsiray János, budapesti olvasónk)

Az udvariasság abszolút világcsúcsa! Egy üzlet, ahol az elnézést is leltározzák.

(Bikfalvy Ádám budapesti olvasónk felvétele)

nagymama

Nadrágkosztüm remekül áll rajta,
kalapja is a legújabb fajta,
kirándulni, úszni sosem átall,
ha kell, versenyt fut az unokákkal.

Gyakran látja vendégül a fodrász,
politizál, s kedvence a színház;
ízlés látszik minden apró cuccán,
nappal is leszólítják az utcán.

Kivétel az írók nagymamája,
annak mindig reszket keze-lába;
műveikben róla vesznek példát,
ma is őrzik a nagymami-sémát.

Ők a nagyit szenilisnek festik,
ki szunyókál reggeltől napestig,
nézetei, réklije avultak,
s nem a mának él, hanem a múltnak.

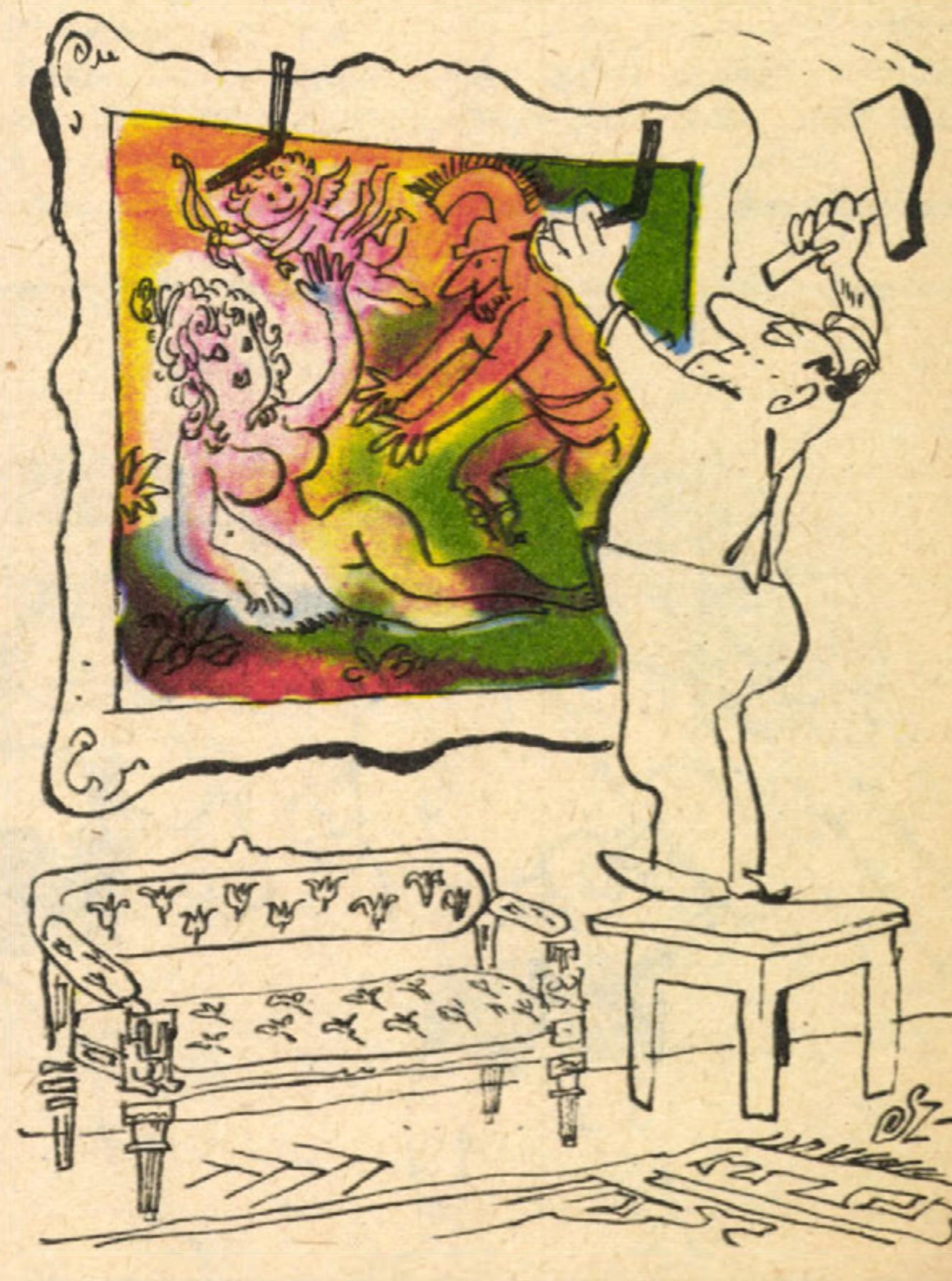
Elnézem a mai nagymamákat,
s levonom a konzekvenciámat:
míg ők fessek, fiatalok lettek,
lehet, hogy az írók öregedtek?

Lexa Klára

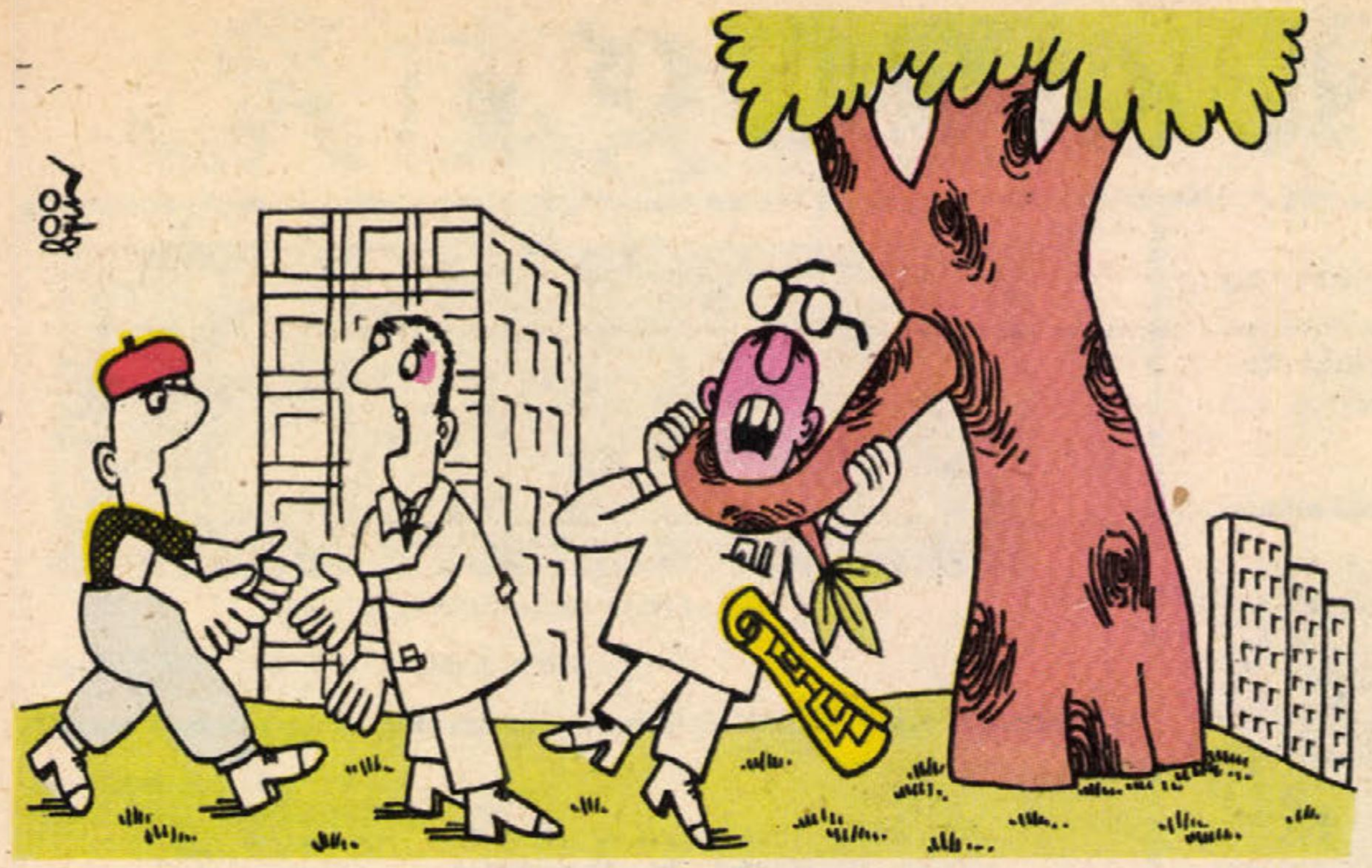

KEZDŐ MŰPÁRTOLÓ

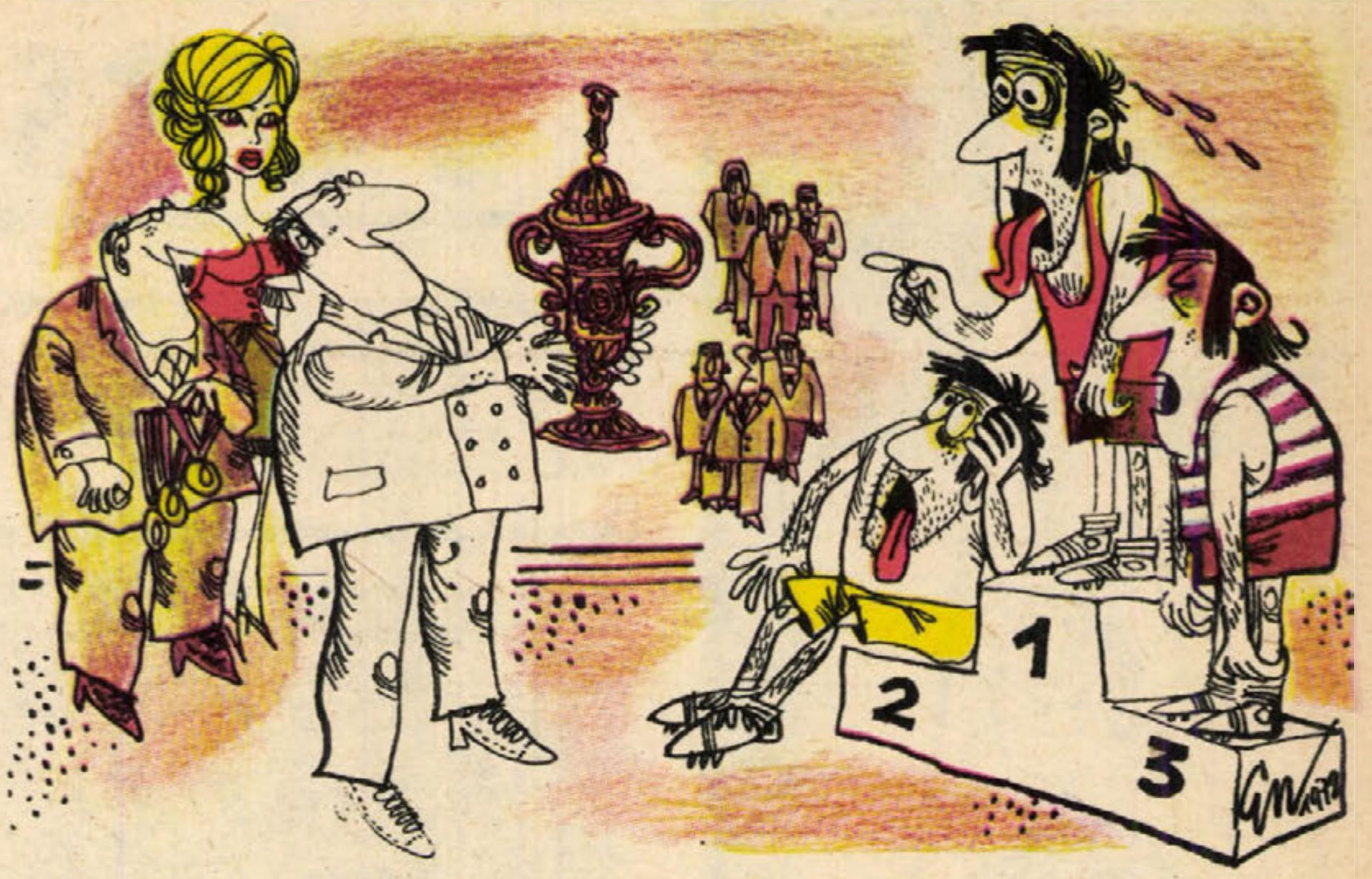

KÜZDELEM A LÉTÉRT

– Csak annyit mondott, hogy az építkezés miatt ezt a fát ki kell vágni...

A MARATONI FUTÁS UTÁN

– Tessék megtölteni hideg limonádéval!

ÖNMEGVALÓSÍTÁS

Sokat hallok mostanában — mondta egy ismerősöm — különösen az ifjúsági műsorokban és vitákon az önmegvalósításról, ami valószínűleg azt jelenti, hogy valaki megvalósítja azt, ami már meg van, azaz önmagát. Csak azt nem tudom, hogy ez az önmegvalósítás valamiféle biológiai folyamat, valamilyen cselekvés útján, vagy filozófiai alapon történik-e?

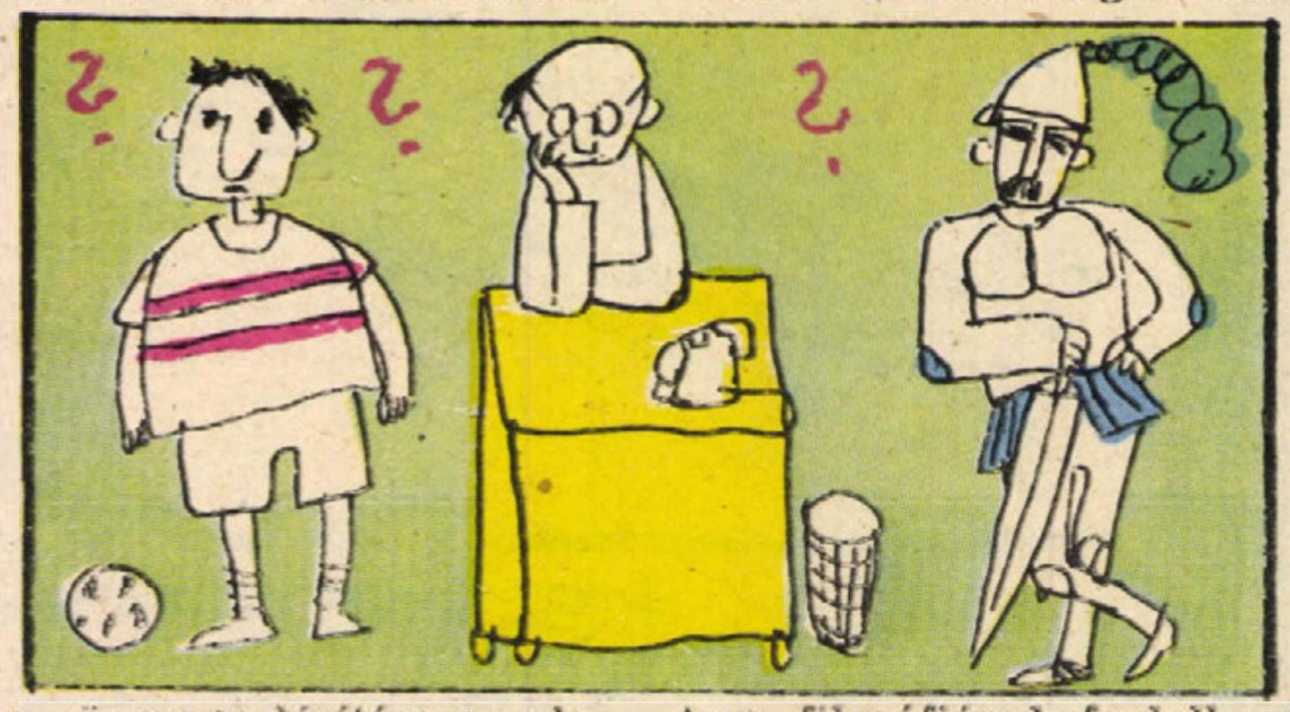
— Mindenesetre úgy érzem — folytatta az illető —, hogy az én életemben is elérkezett az a pillanat, amikor fel kell készülnöm az önmegvalósításra! Vagy lehet, hogy már elkéstem? Ugyanis nem tudom, hány éves koráig remélheti az ember az önmegvalósítás lehetőségét? A legnagyobb baj az, hogy nem tudom miképpen kezdjek hozzá?

— Átgondoltam, van-e olyan férfi, vagy nő ismerősöm, akinek ez már sikerült? Három és fél éjszakámba került, amíg összeírtam azok névjegyzékét, akiket gyerekkorom óta ismerek. Egy telefonkönyv kitelnék ebből a névsorból, de sajnos egyről sem tudom, hogy eljutott-e az önmegvalósításig? Lám, csupa kérdőjel a világ. Valószínűleg annak sikerül az önmegvalósítása, akinek életében ezek a kérdőjelek felkiáltó jelekké változnak!

— Vajon Mutyi Tutyi megvalósította önmagát, amikor az üzemi KST-k válogatottjának berúgta azt a győztes gólt? Nem hiszem, mert a Portörlő gyár lapja azt írta, hogy Mutyi Tutyi ezen a gólon kívül, mintha a pályán sem lett volna, holott én azt hiszem, hogy az önmegvalósítás valamilyen végleges cél elérését és állandósítását jelenti.

— Vajon sikerült az önmegvalósítása Csuha Patyának, aki egyszerű esztergályosból a Fűrészfogcsiszoló vezérigazgatója lett, de rettegésben él, mert tudja, hogy Pamfet Péter főmérnök régen fúrja őt? Vagy megvalósította-e önmagát Dobó István — bár ez akkor még nem volt divat —, akit az egri vár hősi védelme után elcsaptak, és meg kellett elégednie egy császári adószedő nyugdíjával?

— Igazán zavarban vagyok ezzel az önmegvalósítással — fűzte tovább ismerősöm — mert már a szomszédék 14 éves Pistikéje is azt állította, ha nem tudom megvalósítani az önmegvalósításom, akkor biztosan bennem van a hiba, mert ehhez sikerélményekre van szükségem, tehát azt javasolja: szembesítsem magam önmagammal s akkor majd rájövök, hol rontottam el az életem. Megkíséreltem hát ezt is. A tükör elé álltam és szembesítettem magam önmagammal. De ebből a szembesítésből csak az derült ki, hogy ideje lenne már megnyiratkoznom. Viszont sikerélményben mégis részesültem, mert sikerült olyan őszibarackot vásárolnom, amelynek nem enyhén romló paradicsom, hanem közönséges keserűsó íze volt.

— De maradjunk csak az önmegvalósításnál, amely hovatovább olybá tűnik nekem, mint egy filozófiai blabla. Meg is kértem filozófiával foglalkozó egyik barátomat, mondaná meg nekem: mi is ez, és hogyan kell csinálni?

„Hát, például" — mondta szakavatottan — „Bobby Fischer most az önmegvalósítás valamelyik kezdeti fokán áll..."

„És ha véletlenül világbajnok lesz, akkor megvalósította önmagát?" — kérdeztem.

„Természetesen!" — így a szakember. — „Egész életét ennek a célnak megvalósítására tette fel!"

„És ha a legközelebbi világbajnokságon esetleg vereséget szenved, tudjuk, történt már ilyen — akkor összeomlik az egész és kezdheti elölről az önmegvalósítást? Szerintem ugyanis, csak akkor gilt az egész önmegvalósítás, ha élete végéig megőrzi a világbajnokságot."

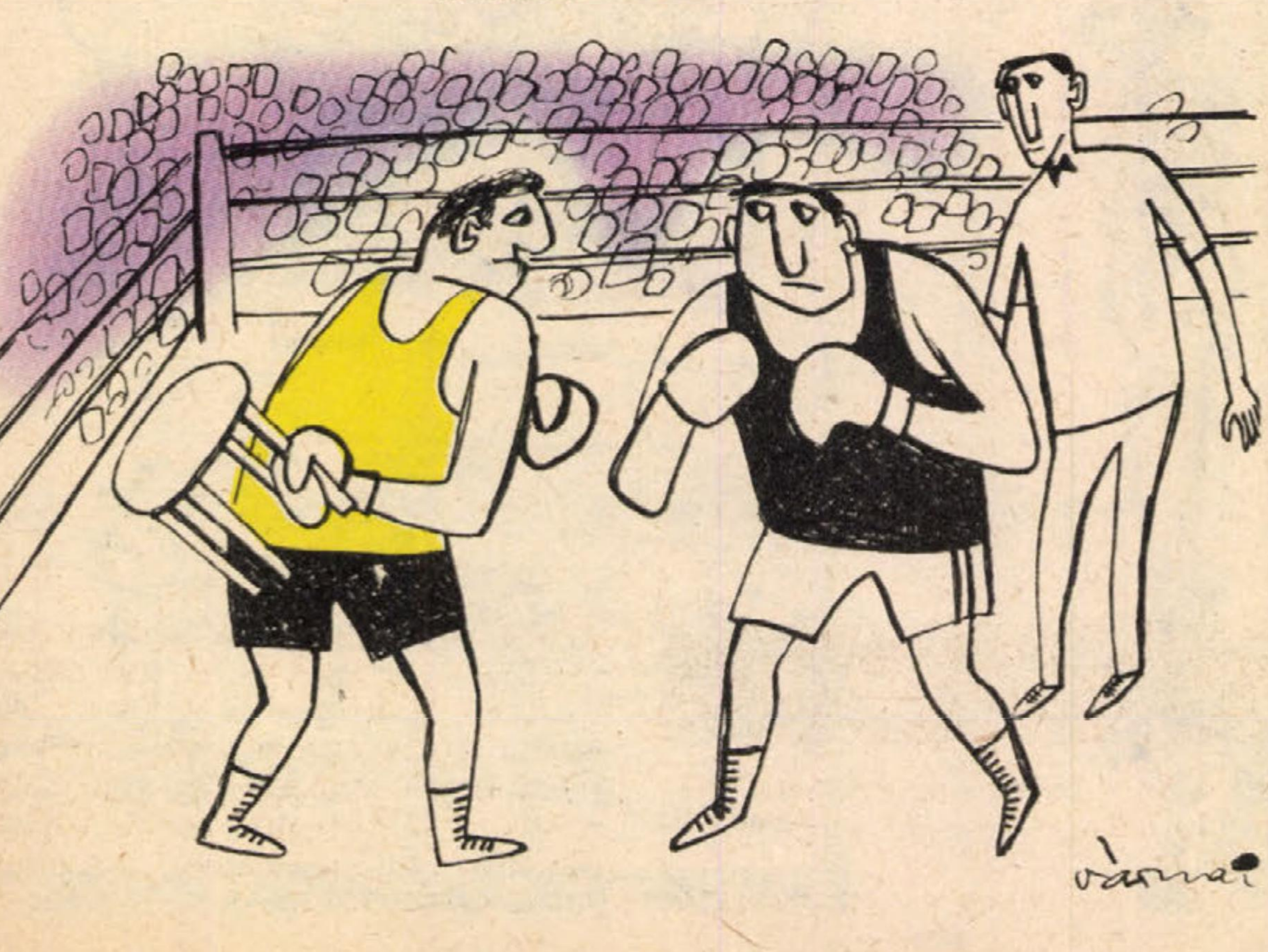
„Ezt nem lehet ilyen kispolgári logikával elintézni" — legyintett szakavatott barátom és mielőtt megkérdezhettem volna, hogy például az ő életében mit jelenthetne az önmegvalósítás — fölényesen faképnél hagyott.

Nincs más hátra: S. O. S. kiáltással fordulok az emberiséghez: ha van valahol a világon valaki, akinek már sikerült tartósan önmegvalósítania magát, az küldje el nekem a receptjét, mert hiú ember vagyok és nem szeretném, ha majdan ezt vésnék a fejfámra:

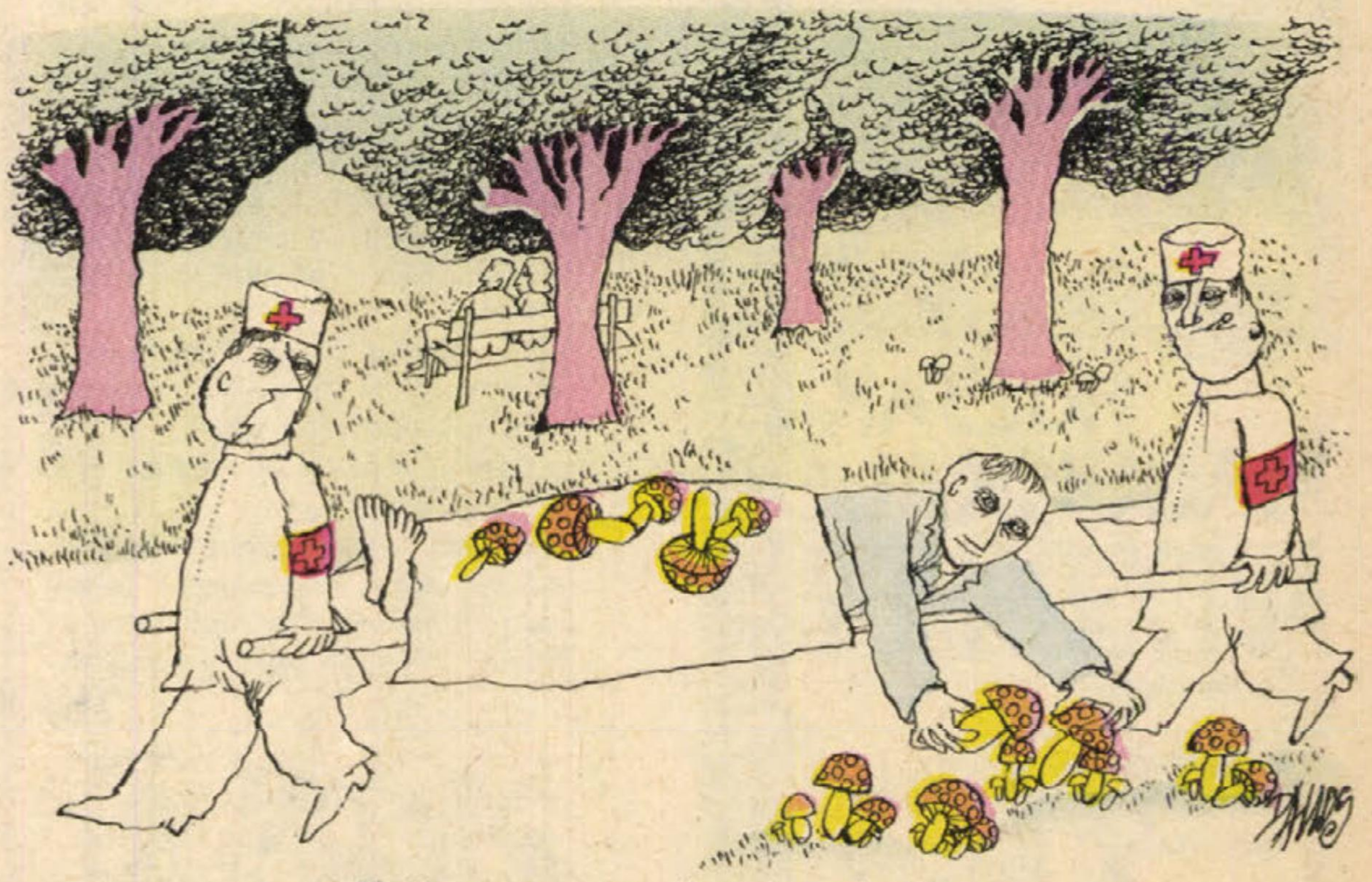
> ITT NYUGSZIK
> KOCOG BÓDOG
> ÉLT 77 ÉVET
> ÖNMEGVALÓSÍTÁS
> NÉLKÜL

Szinetár György

TAKTIKAI TRÜKK

SZENVEDÉLYES GOMBÁSZ

– Pedig most is gombamérgezése van...

Olvasom, hogy...

1

Órakiállítás Pesten.
(E hír méltó rímes szóra!)
Néhány órát eltöltök majd
én is ott, ha üt az óra . . .

Hallom, hogy a látogatók,
mint vevők a friss túróra,
úgy buknak az órákra, de
hiányolják: nincs túlóra . . .

2

Óriási lopás történt:
elloptak egy kerti törpét!
Persze, elkapták a tolvajt,
teljes hát a törpe körkép . . .

Cellatársak – szól a tolvaj,
miközben a szeme ragyog –,
úgy nézzetek rám, hogy én egy
kerti törpe rabja vagyok! . . .

Szilágyi György

RÉBUSZ

238. rejtvényünk megfejtése:

ÓN ÉN ÖN ÍN
SZ SZ SZ SZ SZ SZ

Semmi szín alatt

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Kovács Judit, Pécs, Székely Bertalan u. 8.
Fejes Kálmán, Bp. IX., Szamuely u. 13/a. I. e.
Lesz Gábor, Bp. X., Kőszméte u. 8.

239. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket augusztus 28-ig kell beküldeni, kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Postafiók 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában, 72.2337/2-34 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT KÜLFÖLDI HÍREIBŐL

Fülöp György rajza

NEW YORK

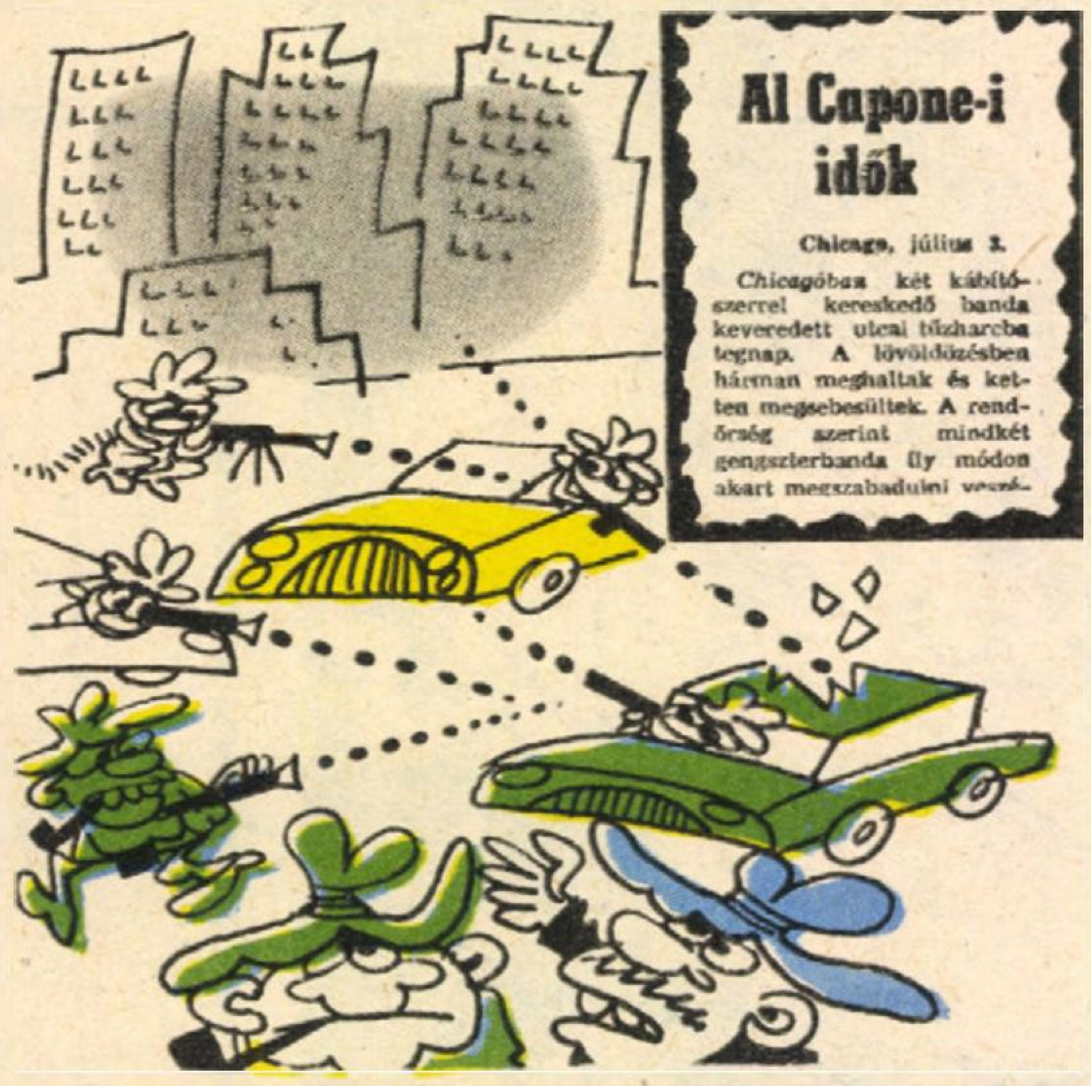

– Lesz szíves a kezeit, uram?!

RIO DE JANEIRO

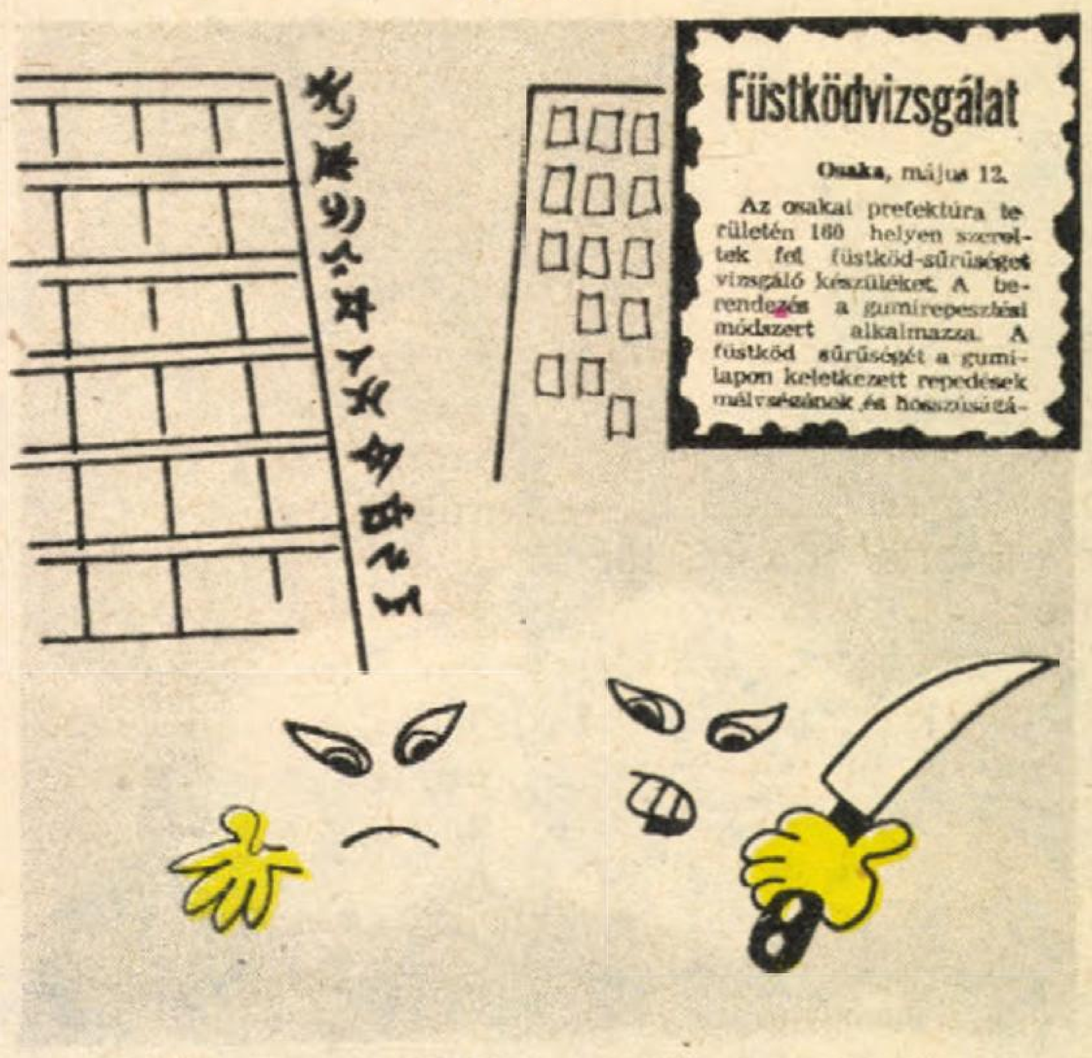

– Tessék háromfelé osztani, mert az osztást még csak jövőre tanuljuk . . .

CHICAGO

– Micsoda időjárás, uram! Tegnap zuhogott az eső, ma lövöldöznek . . .

OSAKA

– Most kipróbáljuk, hogy lehet-e már vágni!

BUENOS AIRES

– Hoztam önöknek egy csekélységet, abból az alkalomból, hogy ma egy éve adtam be a kérelmemet . . .

WASHINGTON

– Miért löveti magát az űrbe?
– Otthon nagytakarítás van.

FUSTNELKULI VONATOK

Dohányos körökben nagy felháborodást kelt, hogy egyre több országban tiltják meg a vonatokon a dohányzást. A dohányzók telehamuzzák, telepiszkítják, telefüstölik a vonatokat, az ablakon át kidobott csikkek még erdőtüzet is okoznak. Különben is, aki utazik, az merüljön el a táj szépségeiben, s ne a dohányzás ártalmas gyönyörében. Vagy utazunk, vagy dohányzunk!

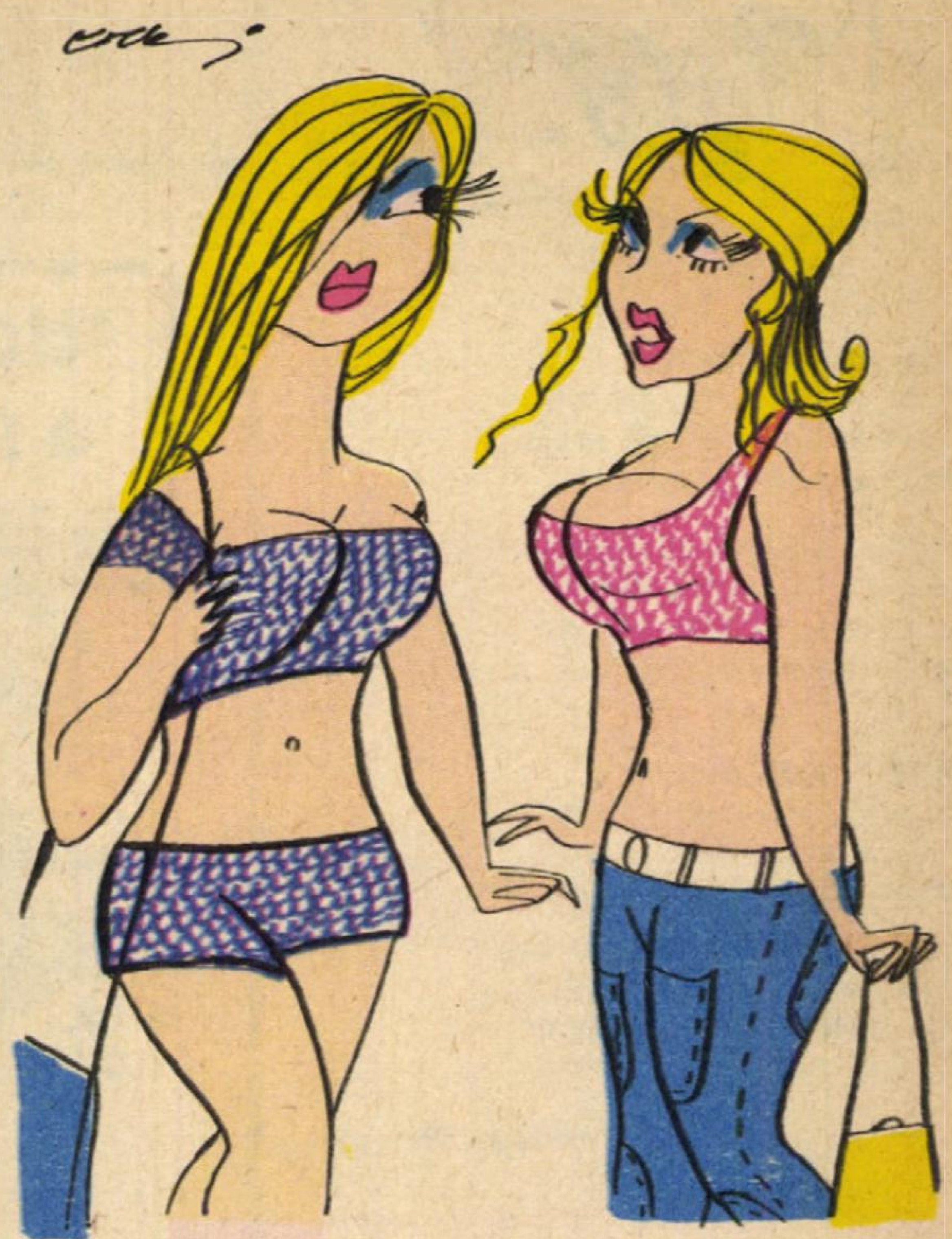
Sajnos, a makacs dohányosokra még az olyan meggyőző érv sem hat, hogy ha a világon mindenütt lassan kimennek a divatból a füstös mozdonyok, akkor ki kell vonni a forgalomból a füstös utasokat is. Amit nem szabad a mozdonynak, azt ne engedjék meg a gondolkodó embernek (homo sapiens?!) se!

BALATONI CSENDÉLET

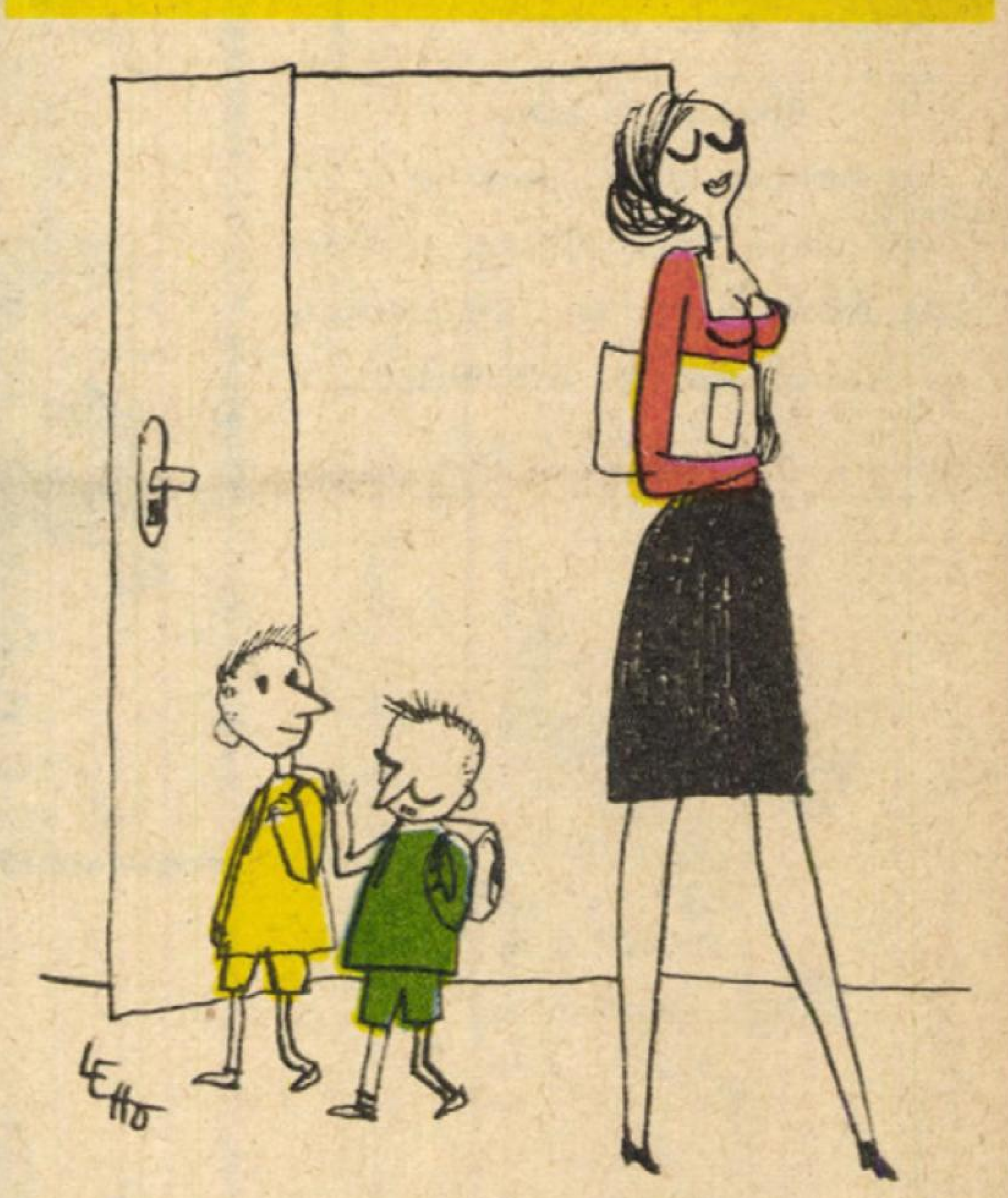
– Kisasszony, legalább a vízijártassági igazolványával takarja le magát!

PESTI DIVAT

– Te is kimostad a pulóveredet?

KEZDŐDIK A TANÍTÁS

– Mit ér a szépség, ha kettest ad?!

– Azért, mert a nyáron megtaláltad az igazit, még súghatsz!...

tribün

Lóránt Gyula ismét egyesületet cserélt és az új évadban az Offenbach Kikkers edzőjeként szerepel. „Nem bírtam tovább Kölnben — mondta. — Herr Maass, a klub elnöke csillagjóslással foglalkozott. Előfordult, hogy felszólított: ne

állítsam Welz-et a kapuba, mert a csillagok szerint ez rosszat jelentene. És csak látták volna, milyen gonoszul mosolygott, amikor én mégis beállítottam Welz-et és a csapat tényleg kikapott ...”

* * *

Az angol játékvezetők megállapodtak, hogy az új idényben kézjelekkel hozzák a játékosok tudomására, mit fújtak le és miért. Csak még abban nem tudtak megegyezni, milyen kézjellel hozzák a játékos tudomására, ha rosszallják, hogy a játékos kézjellel hozott valamit a tudomásukra.

Alan Taylornak, az FC Bournemouth gólzsákjának kiskocsija csak lényegtelen sérüléseket szenvedett, amikor útban hazafelé összeütközött a 3:33-as Paignton—Kingwear-i személyvonattal. Amikor azonban a labdarúgó kiszállt, hogy szemügyre vegye, mennyire horpadt be a Cooper orra, egy lezuhanó tábla felszakította a fejbőrét. A táblán ez állt: „Vigyázz, ha jön a vonat!”

Futballvicc Olaszországból.

A menedzser egy cigarettavéget talál az öltöző padlóján.

— A tied ez, Benvenuti? — kérdezi.

— A világért sem, uram — mondja a játékos. — Nagyon kedves, de hiszen ön találta meg elsőnek.

(p. p.)